

10 Laatste ronde

Studenten: dit is wat de nieuwe rector moet doen

11 Volwassen

Koko en Circumflex bereiken middelbare leeftijd: feestje!

7 Orange

Put on your orange T-Shirt: 27 April birthday of Dutch king

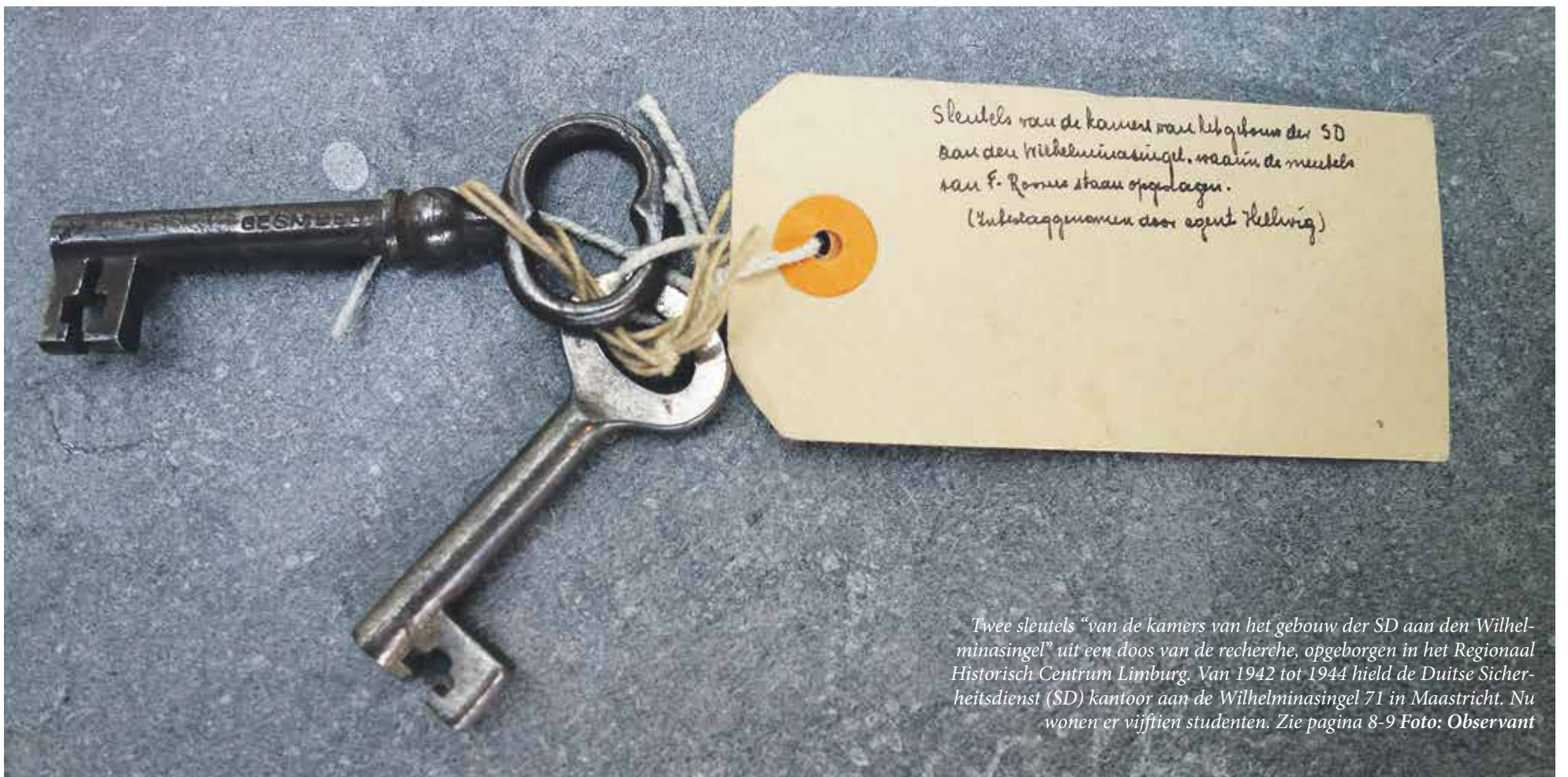

Due to Kings Day and Ascension Day there will be no Observant in the two coming weeks. The next issue will be published on Thursday 12 May

observant | 30

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 36 | 21 april 2016

Twee sleutels "van de kamers van het gebouw der SD aan den Wilhelminasingel" uit een doos van de recherche, opgeborgen in het Regionaal Historisch Centrum Limburg. Van 1942 tot 1944 hield de Duitse Sicherheitsdienst (SD) kantoor aan de Wilhelminasingel 71 in Maastricht. Nu wonen er vijftien studenten. Zie pagina 8-9 Foto: Observant

nl

Burgers Maastricht: één online meldpunt voor studentenoverlast

"Waar moet ik naartoe met de klachten over de studenten in mijn flat? Gemeente, neem je verantwoordelijkheid en ga handhaven. Het is niet de vraag of maar wanneer het gaat escaleren tot geweld in buurten." Dinsdagavond 19 april kwamen buurtbewoners, studenten en verhuurders bij elkaar in de raadszaal van de gemeente Maastricht om tijdens de stadsronde hun zegje te doen over studentenhuysvesting. Een belangrijk onderwerp gezien de opkomst – vooral uit wijken als Brusselsepoort en Limmel – en het gemopper. Toch werd er ook meegedacht met de gemeente die in juni met een beleidsnota komt met aanvullende maatregelen.

Een lid van de vereniging van verhuurders oppert één openbaar, online meldpunt voor herrie, gevaarlijk geparkeerde fietsen en rondslingerende afvalzakken. "Zo krijgt iedereen

inzicht waar en hoe vaak het zich afspeelt." Andere opties, die ook al vorige week tijdens een PvdA-debat in de Stay Okay voorbij kwamen: betere handhaving door de gemeente, een stop op het legaliseren van illegale huizen, het uitsluiten van bepaalde straten als het gaat om studentenhuysvesting en de invoering van een keurmerk. Dit zou de kwaliteit van panden en daarmee de leefbaarheid in de buurten moeten verhogen. Terwijl de een zich afvraagt waarom 80 procent van de Maastrichtenaren zich moet aanpassen aan 20 procent studenten, neemt een ander het voor ze op. "De meesten zijn heel welwillend, het is niet alleen maar een ongecontroleerde groep. Misschien moet je de huisbazen aanspreken en niet de studenten."

Wendy Degens

Meer kamers op Annadalcomplex

Het Annadalcomplex met zijn 400 studentenkamers, waarvan het merendeel door het Guesthouse wordt verhuurd, is opgekocht door de twee investeringsmaatschappijen All-In Real Estate en Capricorn Capital Group. De plannen voorzien in een uitgebreide campus met in totaal 650 studentenkamers, horeca en sportfaciliteiten. De extra 250 kamers komen in de voormalige 'verpleegstersflat' die nu leeg staat. De huidige zorgvoorzieningen, waaronder een huisartsenpraktijk en een apotheek, blijven eveneens op het terrein. De investeerders nemen het complex over van

Teikyo University Group, die er niet in slaagde om Japanse studenten naar Maastricht te halen. De gemeente heeft een voorkeur voor studentenhuysvesting op campussen om de overlast in woonwijken te beperken. Eerder kochten de investeerders het Bonnefanten College aan de Tongerseweg, waar 257 studentenwoningen komen. Aan diezelfde weg wordt op dit moment de Carré-campus ingericht met 150 kamers. Het Eiffelgebouw van de Sphinx wordt verbouwd tot een studentenhotel met 400 kamers.

MT

eng

UM sounds alarm for house parties

"What if a fire were to break out in a house where two hundred people have gathered," says Pascal Breuls, director of Student Services. The police regularly receive reports about illegal house parties, in particular at the end of block periods. Maastricht University makes students aware of the risks.

House parties have been popular among foreign students for years. "They are not used to getting together in a pup or club, it's a cultural thing," says Maurice Evers, project manager of Student&Stad. "They organise a party at home to celebrate the end of a block and invite people through closed Facebook groups or other obscure ways. Kind of like Project X. Anyone who wants to come, can do so. In this way, they have no grip on the number or type of visitor." Breuls adds that elsewhere in the Netherlands there are groups who comb these types of parties with evil intent. "They steal things or provoke fights."

Visitors to these parties usually bring their own beer, spirits or drugs. The end of the party is "when the police arrive," says Evers. Some even put money in a kitty beforehand for the fine that the police issue when there is a raid, which is approximately €300.

Student liaison officer Paul Vermin can't give any figures for the number of reports each year, but he has noticed that there are peeks after exams, "sometimes three in a single weekend. It is not the intention of the police to ruin a party, because I understand that it is part and parcel of being a

student, but it becomes unsafe when too many people get together. Generally there are at least fifty visitors; often even more than a hundred."

Fire or panic may have disastrous consequences. In the town of Ede, the floor in a student house collapsed during a party two years ago. The wooden floor couldn't hold the weight of twenty people dancing and jumping. Four people were injured. Evers points out that the organiser may be facing criminal prosecution if a visitor is seriously hurt or even dies.

"If something like that were to happen in Maastricht, all eyes would look to the UM and the press would be on my doorstep," says Breuls. "But we can't do anything, we aren't law enforcers. There is no legal ground for deducting credits or expelling students. What we can do, is pass on information: 'Make sure that it doesn't happen, go to an officially organised party'. We also hope that the need will diminish with the arrival of the International Students Club in 2018. The place already organises Social Mondays and one large party every month."

Last year, the anti-riot squad was called in to evacuate people from a house party on the Franciscus Romanusweg. Breuls invited the two organisers, both UM students, for a talk. "I wanted to know how things got so out of hand, why they hadn't thought about the risks." The students had learned their lesson; the owner of the building evicted them at the end of the month.

Wendy Degens

Zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder

“Ik heb van mijn vrouw geleerd om meer vanuit mijn gevoel te handelen”

Naam: Hans Savelberg (Heerlen, 1962) * **In het dagelijks leven:** bijzonder hoogleraar ‘academisch onderwijs in beweging’, opleidingsdirecteur biomedische wetenschappen * **Burgerlijke staat:** getrouwd met Anne, 3 dochters (Maud en Lotte 20, en Angelique 17) * **Woonplaats:** Woont in Weert

Foto: Loraine Bodewes

Als ik één ding aan mijn lijf mag veranderen: Qua pijnjes en blessures mag ik niet klagen. Wel heb ik af en toe een oogontsteking, een symptoom van het syndroom van Bechterew, een auto-immuunziekte waarbij vooral gewrichten en de wervelkolom ontstoken kunnen raken. Gelukkig heb ik er relatief weinig last van.

Ik erger me groen en geel aan... Mensen die roepen dat vluchtelingen ‘hier iets komen halen’, al dat geklaag. Ik vind dat we mensen die huis en haard hebben achtergelaten, moeten helpen. En tuurlijk, ik begrijp goed dat we niet iedereen een onderkomen kunnen bieden, maar die antivluchtelinghouding zorgt alleen maar voor meer problemen. Het wakkert antiwesterse sentimenten aan. Die strijd tussen religies is natuurlijk niet nieuw. Ik lees nu *De hand van Fatima* van Ildefonso Falcones over de onderdrukking van moslims in zestiende-eeuws Spanje. Ze pikken het niet langer en komen in opstand tegen de christenen.

Als kind kon ik al niet stilzitten: Nee, dat is niet zo. Als ik geconcentreerd bezig was, thuis of op school, kon ik rustig op mijn stoel blijven zitten. Ik hield van lezen en tekenen. Maar ik heb ook eindeloos gevoetbald op straat en op het veld. Ik stond met mijn neefje in de achterhoede van FC Hoensbroek. We hadden altijd discussie over buitenspel. Ik was een speler van de lange passes en had overzicht, in ieder geval in mijn verbeelding. Na mijn veertiende ben ik bij de ‘top amateurs’ van EHC in Hoensbroek gaan spelen. Een jaar later stopte ik ermee, het werd me allemaal te serieus. Ik was geen man van de overtredingen, dat was niet mijn stijl. Maar op de een of andere manier vonden ze dat op dat niveau erbij horen. Mijn voorbeeld is Ruud Krol, de man van de lange passes. Na het overlijden van Johan Cruyff werd er een top-vijf van mooiste doelpunten samengesteld. Drie van de vijf keer zat de bal erin omdat Krol de voorzet gaf. Toen de voetbalfase voorbij was, ben ik gaan volleyen en tennissen. En ik wist: als ik ga studeren, ga ik bij een roeiclub. En zo geschiedde, in Amsterdam. **Katja’s bodyscan of Nieuwsuur?** Ik kijk vaak naar *Nieuwsuur*, maar ik vind Katja’s programma [een serie van de KRO waarin Katja Schuurman haar lichaam ter beschikking stelt aan de wetenschap] ook erg leuk. Die wetenschappelijke benade-

ring bevalt me. Het had weinig gescheeld of onze groep had er zelf in gezeten. We hebben met de programmamakers over het thema ‘beweging’ gediscussieerd, maar uiteindelijk was het qua planning niet handig en zat de serie ook al erg vol.

Ik kom tot het tweede couplet van het Wilhelmus. Nee, ik red niet eens het eerste. [Hij begint te zingen en stopt na een paar regels]. Vraag je dit omdat ik eerder in *Observant* heb verteld over het Russische volkslied? Dat vind ik erg mooi. Ik schaatste een keer met vrienden in Inzell waar op dat moment ook een groep Russen trainde op de klanken van het volkslied. Prachtig. Ik ben een muzikliefhebber. Ik heb altijd muziek op de achtergrond. Thuis drum ik een beetje. Gelukkig wonen we aan het einde van de straat in een vrijstaand huis.

Eindelijk hoogleraar! Nee, niet eindelijk. Ik ben heel blij met mijn leerstoel [sinds december 2015], maar ik ben niet gaan studeren om hoogleraar te worden. Ik weet nog dat ik als scholier de trap op liep en gefascineerd was door de manier waarop mijn lichaam bewoog. Na mijn studie bewegingswetenschappen kon ik gaan promoveren, ik werd onderzoeker in Utrecht en verhuisde naar Maastricht voor een leuke baan. Zo komen er allemaal dingen op je pad. Ik heb plezier in mijn werk. Vaak vragen studenten wat ze kunnen worden na de opleiding biomedische wetenschappen en dan zeg ik: ‘Dat weet ik niet. Kies iets wat je nu leuk en boeiend vindt, maar morgen ook nog.’ Mocht ik een volgend leven krijgen, dan ga ik voor een carrière in de architectuur. Lijkt me geweldig.

Een man heeft het zwaar in een huis vol vrouwen: Nee hoor, ik ben het niet anders gewend, ik woonde vroeger met een zus in huis. Mijn vrouw en ik hebben een goede band met onze dochters; twee zijn er al het huis uit, in september volgt de derde. In 2012 waren we een week in Londen tijdens de Olympische Spelen. Dat was speciaal, zo’n fijne sfeer! We hebben een roei- en volleybalwedstrijd gezien, wielrennen op de weg en twee hockeywedstrijden. Nederland stond in de finale tegen Engeland, we wonnen met 9-2.

Ik hoor het nog vaak: ‘Hé, Hans van het slenteren’. Niet iedere dag, maar wel regelmatig. Drie jaar geleden was er veel

aandacht naar aanleiding van ons artikel over slenteren in *Plos One*. We stelden de Nederlandse bewegnorm ter discussie die inhoudt dat je elke dag een half uur intensief moet bewegen. Uit ons onderzoek bleek namelijk dat dagelijks meer staan en bewegen, bijvoorbeeld slenteren, beter voor je gezondheid is dan een uur intensief sporten. Mijn leerstoel haakt daarop in: academisch onderwijs in beweging. Wat kun je doen aan de UM op dit gebied? Meer statafels op kantoren, staande onderwijsgroepen? Staan tijdens een onderwijsgroep zorgt voor meer creativiteit en een andere groepsdynamiek.

Zomer- of winterfan? Winter. Hoe meer ijs en sneeuw, hoe beter. Ik ben een schaatser. Ik weet nog precies de dag en het jaar dat ik voor de eerste keer op het ijs stond: 16 februari 1970. Ik woonde dicht bij de droomvijver van Kasteel Hoensbroek. Mijn moeder bond me de schaatsen stevig onder zodat ze niet los gingen. In mijn herinnering heb ik uren geschaatst. Mijn vader kwam eens kijken of ik er niet doorheen was gezakt.

Ik kan heel goed tegen kritiek. Nee, dat is een van mijn valkuilen. Ik wil er van leren, maar ben ook geneigd om meteen de verdediging in te gaan. Ik wil alles goed doen, vind het belangrijk wat mensen van me vinden. De opleiding biomedische wetenschappen scoort al een tijdje niet zo goed in de rankings. Het liefst wil ik zo snel mogelijk de problemen oplossen. Daar komt mijn ongeduld om de hoek. Gelukkig heb ik op dat gebied veel geleerd van mijn vrouw die haptotherapeute is. Zij helpt me meer om vanuit mijn gevoel te handelen. Academici zitten veel in hun hoofd, ik in elk geval wel.

Eens een Limburger altijd een Limburger. Ik voel me niet in de eerste plaats Limburger hoewel ik hier wel geboren en getogen ben. Met mijn moeder en zus spreek ik nog altijd dialect, maar ik kan me niet herinneren dat ik dat met iemand anders uit het dorp deed. Er woonden in de mijnstreek heel wat mensen uit Den Haag en elders. Bij de bakker bestelde ik altijd in het Nederlands een brood. Die Calimero-houding van Limburgers vind ik niet nodig. We zijn toch niet minder dan de rest?

Maastricht Symposium: maakt internet de massa wijzer?

Satire, het bestaat al sinds de oudheid, maar voor sommige mensen is het nog steeds lastig te herkennen. Nathan de Groot, redacteur bij de satirische nieuwssite De Speld, laat zien hoe een Speld-artikel over het overlijden van Bill uit het spel Wie is het? door serieuze Belgische media werd overgenomen als echt nieuwsbericht. Is de massa wijzer geworden dankzij de digitalisering?

Dat is de centrale vraag van de zeventiende editie van het Maastricht Symposium, georganiseerd door de studenten van het Koning Willem I-comité afgelopen vrijdag in de Aula van de Minderbroedersberg. De Groot betwijfelt het. "Er is een verschil tussen informatie, kennis en wijsheid. Iedereen kan informatie opzoeken, maar heb je ook de kennis om die informatie te interpreteren? En word je daar dan ook wijzer van?", vroeg hij zich af. Satire is belangrijk, vindt De Groot. "Het laat je kritischer naar nieuws kijken, veel mensen nemen alles maar gewoon aan. Als je alleen verslag doet van het nieuws ben je beperkt tot het vastleggen van het nu. Bij satire kun je vooruit kijken en waarschuwen voor wat er kan gebeuren als een bepaalde ontwikkeling doorzet. Als wij schrijven dat het WK voetbal in Rusland gespeeld wordt in de 'Russische' steden Warschau en Kiev dan overdrijven we, maar de onderliggende zorg is serieus." Later ging De Groot in debat met de andere sprekers; Frans Leeuw, hoogleraar bij de rechten-

faculteit en directeur van het Wetenschappelijk Onderzoek- en Documentatiecentrum van het ministerie van Justitie, en Rudolf Müller, Maastrichts hoogleraar Quantitative Infonomics. Is het proces van digitalisering gelimiteerd? Müller denkt van wel. "Er is een limiet aan wat wij kunnen bevatten en verwerken. Maar wanneer we die grens bereiken? Dat weet ik niet." De Groot is het met hem eens. "Wij mensen zijn wat digitalisering uiteindelijk limiteert." Leeuw merkt grappend op dat er in de toekomst geen 'wij' meer zal zijn. "We worden allemaal *amplified* (het vergroten van de menselijke intelligentie met behulp van machines, red.)" Na het debat konden de 94 deelnemers aan het symposium diverse workshops volgen met bedrijven als Randstad en MUMC+ en non-profit organisaties als War Child en de Hartstichting.

CF

Tapijn: "Het hert is uitgangspunt"

Het eindigde bijna al te idyllisch: buurtbewoners die de gemeente complimenteren, en een wethouder die het publiek complimenten geeft. Toch gebeurde dat, tijdens de laatste inspraakavond over de plannen met de Tapijnkazerne, afgelopen maandag.

Eind juni beslist de gemeenteraad over het definitieve voorstel. Wat de buurt vooral waardeert is de bereidwilligheid om naar kritiek te luisteren en aanpassingen te doen. Zo wordt het hertenkamp, of de dierenweide, niet opgesplitst maar juist zo groot en aaneengesloten mogelijk gemaakt. De architect: "Het hert is het uitgangspunt." Wellicht lopen er straks ook moeflons en, als het mee zit, woont hoog op een paal een ooievaar.

En er is nog meer veranderd. De architect herinnerde zich "heftige discussies" over het 'gat in de muur'; tijdens een eerdere bijeenkomst verscheen tot zijn schrik zelfs de *Ingel van Mestreech* in vol ornaat om het protest kracht bij te zetten.

WB

Onrust over leenstelsel

Het afschaffen van de basisbeurs heeft voorsnog geen kwalijke gevolgen, vindt minister Bussemaker. Maar studentenorganisaties en oppositiepartijen buitelen over elkaar heen van verontwaardiging nu uit de eerste evaluatie van het leenstelsel blijkt dat minder jongeren met laagopgeleide ouders en minder gehandicapten zijn gaan studeren. "We waren hier al bang voor", het Interstedelijk

Studenten Overleg. Stefan Wirken van de Landelijke Studenten Vakbond: "De toegankelijkheid van het hoger onderwijs komt onder druk te staan." In een brief sust Bussemaker de onrust. Er was dit jaar een lagere instroom, maar dat was voorzien: in eerdere jaren zagen jongeren het leenstelsel aankomen en namen ze na hun examen geen tussenjaar. Ze gingen meteen studeren om nog de basisbeurs mee te pikken. Daardoor ontstond er een 'boeggolf' van eerstejaars. Ook de VSNU wijst hierop. "Of er

een effect is en hoe groot het effect daadwerkelijk is, kan pas later blijken", schrijft ze in een reactie. Wel vindt de minister dat "alleen talent en motivatie zouden bepalend moeten zijn voor het uiteindelijke genoten opleidingsniveau, niet het inkomen of het opleidingsniveau van je ouders." Ze gaat dit in de gaten houden. Ook de "toch al kwetsbare groepen" - studenten met een functiebeperking: van dyslexie tot een spierziekte - hebben haar aandacht. **HOP**

Feest FPN

Een decaan met koorts die onder de paracetamol zit, aangekondigde feestelijkheden waarvoor de animo nog niet overweldigend is: het is kennelijk niet zo makkelijk om een feestweek van de grond te krijgen om het twintigjarig bestaan als faculteit te vieren. En dat terwijl de psychologen (en neurowetenschappers, moet je er tegenwoordig bij zeggen) in feite een hoop te vieren hebben. Afgelopen maandag vond de aftrap plaats in het trefcentrum in de UNS40, waar rector Luc Soete een lofrede hield op de faculteit, de successen in het onderwijs, de *grants* die onderzoekers in groten getale binnenslepen. Hij beweerde zelfs dat de FPN eigenlijk de kern van de UM is gaan uitmaken omdat haar soort wetenschap te combineren valt met alle andere disciplines en er op die manier nieuwe inzichten ontstaan. Verder zijn psychologen ook "een heel ander soort mensen", zo had hij ervaren nu hij nauw samenwerkte met psycholoog Harm Hospers, de vicerector. Decaan Bernadette Jansma gaf hem vervolgens gelijk ("psychologie is nodig voor alles") en bestreed in een moeite door het negatieve beeld dat de laatste tijd rond het vak is ontstaan: een opleiding tot werkloosheid en gesjoemel met onderzoek. Een recente enquête onder afgestu-

Huidige decaan Bernadette Jansma en toekomstig decaan Anita Jansen tijdens de lustrumquiz Foto: Joey Roberts

deerde UM-psychologen, zo onthulde ze, wees uit dat 75 procent op niveau werkt en gelukkig is met de opleiding, "ze zouden zó terug willen". En toen kwam het *pièce de résistance*: de *great pushing borders quiz*. Deelnemen via smartphone of tablet. Met veel ingewikkelde vragen uit de

facultaire geschiedenis. In het Engels waardoor de ingehuurde quizmaster tongstruikelend zijn weg moest zoeken. En met een winnares, Sandra Mulkens, met twee fouten terwijl een andere deelnemer, Renze Hoekstra, er maar een had. De software haperde dus ergens.

Er was ook nog de op staande panelen uitgebeelde (deel van de) Wall of Fame. Nee, geen beroemde of beruchte facultaire smoelen, integendeel; zéér academisch verantwoorde teksten over hoogtepunten uit de eigen geschiedenis. Met wat wazige foto's. Men zoekt er nog een permanente plaats voor. **WB**

In Nederland krijg ik vaker de opmerking dat ik *altijd* vrolijk ben en *zo veel* lach. Fijn dat dat zo lijkt (hoewel het soms ook bijna als een jaloers verwijt klinkt). Ik kan u geruststellen: ik ben net als u wel eens heel pijnlijk, gefrustreerd, verdrietig of ronduit ochtendhumeurig. Vraag maar aan de mensen die me goed kennen. 's Ochtends moet je me niet te veel vragen stellen, laat me maar een beetje aanrommelen op mijn eigen tempo. Dan komt het na een kop koffie wel goed. Schelden op computers en kopieerapparaten is me ook niet vreemd. Daar helpt niets tegen, behalve chocola. Vélé chocola. Hier in Manipal, een universiteitsstadje in Zuid-India waar onze Global Health studenten deze week hun leersymposium hebben, valt me iets op: de mensen op straat, in het hotel, in het restaurant, en op de campus glimlachen steeds

De lachende mens

naar mij. En ik merk tot mijn verbazing en na enige zelfreflectie dat ik dat zelf uitlok. Niet door de gekke westerse kleren die ik aan heb, of mijn blonde haar dat hier behoorlijk uit de toon valt. Maar door zelf naar de voorbijgangers te glimlachen. Thuis glimlacht er meestal niemand naar me op straat. Hoewel ik denk dat ik me daar niet anders gedraag dan hier. Een enkele keer kijkt me wel eens een vrolijk, vriendelijk gezicht aan. Een beetje googlend naar 'de lachende mens', de *Homo Ridens*, zie ik dat deze al eeuwen lang onderwerp van debat is onder westerse filosofen: lachen definieert volgens sommigen de mens. Volgens anderen is de lach de tegenpool

van de menselijke rede. Ik stuit verder surfend al snel op de Maitreya: de lachende Boeddha. In het Sanskriet betekent deze naam 'liefhebbende vriendelijkheid'. Maitreya is de kwaliteit om andere mensen gelukkig te maken. Kijk, dat vind ik nou mooi. Gezien de gebeurtenissen in de wereld is dit precies waar we meer van nodig hebben. Geen plat geanalyseer van waarom mensen steeds vervelender tegen elkaar beginnen te doen. Gewoon een beetje meer Liefhebbende Vriendelijkheid. Een beetje aandacht voor elkaar. Elkaar gelukkig maken met zo iets simpels en aanstekelijks als een glimlach. Dus kijk af en toe eens op van die smartphone, haal dat hoofd uit het aardappelveld, kijk

iemand aan en glimlach. Het kost niets. En als u mij eens in onweerswolken achter een printer aantreft: u weet nu wat u te doen staat.

Carijn Beumer,
UD Health, Ethics and Society
Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Karel Leunissen inspired by Giuseppe Remuzzi

“An hour after the Ph.D. ceremony in Maastricht, he is already on his flight back”

Accepting money from the industry? Absolutely not, research must remain pure! Applying for patents? No, that would distract from the scientific work. In professor Giuseppe Remuzzi's Italian Instituto Mario Negri, everything is about the patient and the search for medicines and therapies. He has no time for niceties.

Photo: Joey Roberts Illustration: Simone Golob

At the end of 1999, Karel Leunissen, professor of Internal Medicine, specialising in nephrology, left for Bergamo for a sabbatical at the research institute run by Giuseppe Remuzzi (67), Beppe to close friends. “He was already world-famous in the field of nephrology, otherwise known as kidney diseases. He is a professor, but does not work at a university. In Italy, everyone who works in a large clinic, refers to himself or herself as professor. Mario Negri is a private research institute, set up in 1960 with the legacy of the jeweller of the same name. It is one of the top institutes in the field of nephrology, but also when it for example comes to blood coagulation.”

Leunissen was very impressed with Remuzzi's scientific approach. “The researchers, at least sixty in the field of nephrology alone, meet up on a weekly basis. Results of fundamental but also clinical research are exchanged and discussed. Remuzzi acts as the binding factor and supervisor. He is sharp and picks up on the interesting matters. The atmosphere is great, the

group is close-knit and the level is very high. These people do not have high salaries, often receive offers from abroad, but they stay on.” Another special thing is the small clinic that Remuzzi has set up in Villa Camozzi for patients with rare kidney diseases. “There are frescos on the walls of the patients' rooms. The patients come to Italy with their doctors for examinations and treatment. Sometimes the doctors also receive lectures. All this has helped our field to make great progress. Just look at the number of articles published by Remuzzi: 1,269 in major journals.”

This Italian doctor doesn't just have patients coming to Bergamo, scientists from all corners of the world come to carry out research with him. “He is socially involved, wants to help the whole world along, so not just the western part.”

“His life is to serve the patient,” says Leunissen. And he takes that to extremes. He tries to acquire subsidies everywhere in the world, but of course also in his own country. “He invited

me to come to a press conference in the Scala in Milan on a Monday. In his very small car. Scala director Riccardo Mutti was to give a benefit concert with the Wiener Philharmoniker for the institute. Italians want to see and be seen, the opera was chock-full, a lot of money was collected. Why did I have to come along? The sculptor Antonio Pomodoro would be there as well to promote the concert. I was introduced to him and it turned out that his wife was a dialysis patient, my field of specialisation. If I could give them some advice?”

Remuzzi is not a chummy type, Leunissen grins, it is all work and no play. “He gives all his time to science. He has an honorary appointment at the UM, and so far four scientists from Mario Negri have completed a Ph.D. in Maastricht under the supervision of Beppe and myself. Beppe arrives in Maastricht half an hour before the ceremony. An hour after the ceremony he is already on his flight back.”

Riki Janssen

Moving house

Recently we had some minor renovations at our home, for which we had to pack some items into boxes. It has been some months later and a couple of my boxes are still sitting unpacked, and my ability to remember their content is increasingly vanishing. This should probably not surprise me as the same thing has happened every time I moved house. I have lost track of the number of times I have done it, but I am starting to see a pattern in it. Some things are thrown away, always something stays behind, and something else never gets unpacked. I think moving is actually a good way to find out what I really need and what I value the most. At the same time, moving houses has also helped me to realize how easy it is to surround myself with unnecessary things, and how easily this can get out of control.

I eventually tend to stop for a moment and think about it. Do I need all this? Do I really need that new pair of pants, the latest generation phone, or that new trendy gadget that I don't actually need, but it's trendy, and that's it?

Does my happiness depend so much on the things I can surround myself with? Or maybe José Mujica (former president of Uruguay) is right when he says that “either you are happy with little, without all that extra luggage, because you have happiness inside, or you don't get anywhere”.

Jane Goodall, a primatologist, anthropologist and animal activist, said that if she could change something in this world, she would change the unsustainable lifestyle of people. We are just greedy, and as the Mahatma Gandhi used to say, this planet can provide for human need, but not for human greed. Every day I try and keep this in mind, some days are easier than others, but for me the wisest consideration I have heard on the topic was again from José Mujica. When I buy something, I'm not buying it with money, I'm buying it with the time of my life I spent working to earn this money. When I buy something, I'm buying it with a part of my life. There must be better ways to spend my freedom and my life, two things I cannot buy. Otherwise, I just see it as a waste of freedom, a waste of life.

Pietro Bonizzi, Assistant Professor at Data Science and Knowledge Engineering

Schuman lecture by Irish historian Brendan Simms

“Germany is supposed to be strong and weak at the same time”

Photo: Jochen Braun

Deutschland, aber wo liegt es? These words by the poet Friedrich Schiller were used by Irish historian Brendan Simms as a point of departure for his Schuman lecture, organised by Studium Generale.

According to Brendan Simms, professor of the History of International Relations at the University of Cambridge, Germany has been the pivoting point of European history for the past five hundred years. This is because of its central location, the size of the country, its economic potential and its military knowhow.

Germany was always a constant threat to the balance in Europe. That is why no other country has been a target for foreign aggression so often. This started with the Thirty Years War in 1618, Simms writes. This war was largely waged in a frag-

mented Germany, and one third of the Germans lost their lives.

That the country forms a threat to Europe's equilibrium has never been so evident as in the twentieth century with its two world wars. According to Simms, Germany's two traumatic defeats portray the country's dilemma: it seems as if Germany is supposed to be too weak and too strong at the same time.

After the Second World War, things went well in Europe for sixty years. Until the Euro crisis struck. Then it appeared, says Simms, that the EU was unable to counter Putin's aggression, neither in a military nor in a political sense. That is why Simms argues for a “United State of Europe”. This is the only way in which Europe can pursue its common interests. Moreover, Germany can then be completely integrated, both economically and

militarily, in a large entity.

Simms recently wrote in *The Guardian*: “If we eurozoners do not act quickly and create a single state on Anglo-American lines, we will be history too – but not in the way we had hoped.”

The Schuman lecture by Simms reminds one of the Tans lecture by Christopher Clark, eighteen months ago. Both historians are fascinated by Germany and make a detailed analysis of the foreign policies of states. Clark did so in his book *Sleepwalkers*, in which he argues that Germany is not the only one to blame for the First World War. Simms is now working on a biography of Hitler.

Maurice Timmermans

The Schuman lecture by historian Brendan Simms is on Tuesday, 10 May (20:00hrs.) in the lecture hall on the Tongersestraat 53

Student Forum Maastricht: “The EU has to work on getting young people to feel connected again”

A standardized post-traumatic stress syndrome test for refugees and a birthday card from the EU for 18-year-olds. These are two of the proposals that came out of Student Forum Maastricht, a student conference about European policies in Brussels that was held from 13 until 17 April. All proposals will be presented to European Commission representatives.

Over five days, the 37 attending students (from all over the world – mostly Europe) met in groups to discuss four themes supplied by a representative of the European Commission. Student Forum Maastricht was held at the UM Campus in Brussels, not long after the terrorist attacks on 22 March. “We thought that now more than ever we had to go to Brussels,” says coordinator and

European Studies student Verena Riedmiller. “We couldn't afford to be scared to go to the European capital.”

The standardized post-traumatic stress syndrome test came out of the sleeve of the Public Health group. “The European Union could help with drafting and translating the test for all member states. That makes it easier to set a diagnosis and integrate refugees in their new country's health care system”, says content manager Ester Juan Gimena. Other ideas included a certificate for gender-friendly companies and a new way of donating money to developing countries.

A hot topic throughout the conference was the engagement of especially young people in the European Union. The group that worked on this theme came up with a birthday card from the

EU for 18-year-olds and travel vouchers. “One of the biggest advantages of the EU is the Schengen treaty, which allows us to travel freely between member states”, says Riedmiller. “With the vouchers we want to point this out and also give youngsters who haven't had the chance before the opportunity to travel. The birthday card is a reminder of the fact that you can now vote and be involved in European politics.”

But it wasn't just the work group that discussed it. “We realized that we're an elitist group. So many people are disconnected from the EU. This makes sense. How can you trust an organisation that is so big that you can't see how it's structured or what it actually does? Even for us, European Studies students, it is sometimes hard to understand what committee does what exactly. This is some-

thing the EU has to work on.” The Student Forum also wants to play its part. “But we're too small. That's why we will team up with partners such as the European Student Think Tank and the 1989 Generation Initiative to get more knowledge and discussion about the EU to a broader audience.”

The work sessions, talks with experts and debates led to four policy proposals. “We're now editing those into reports, which we will give to the EC representative,” says coordinator Verena Riedmiller. “Hopefully we'll also get a chance to present the proposals in person to the Commission. Last year, this happened with one of the policies, now we're aiming for all four.”

Cleo Freriks

Royals Cup 2016: “Actually, the matches are secondary”

A trophy hung with black and white ribbons stands amongst sliced sandwich buns and a drone in the ‘Board Only’ room at the Sporthal Geusselt on the East side of the Maas on Friday 15 April. It is here that business students from all over Europe shed the confines of button-up shirts for jerseys and/or pompoms in Maastricht for the three-day Royals Cup.

In its second edition, the tournament welcomed teams from 12 European universities. The majority of the participating teams arrived from Germany, some from the Netherlands, and one from Italy and Switzerland respectively. The teams compete in an array of sports, and have the opportunity to build connections at the concurrent company fair, where employers such as Adidas and Lindt were present this year. In the end, the team with the “best spirit” wins the freshly polished cup “Above all, I think the Royals Cup is about meeting new people, and crossing borders to overcome prejudices,” says board member Bernhard Luftschitz. But is that overhanging ideal transferred to the participants? Christian Dresen, from Fontys Venlo, attested the prevalence of said sentiment; “The chance to connect with people from all over Europe is what attracted me, personally.” Similarly, Frankfurt School of Finance & Management student Hans Dietrich went so far as to call the matches going on as secondary; “that is not to say that we go easy on each other, though.” The near dichotomy between competitive-

Photo: Loraine Bodewes

ness and enthusiasm for building connections could be felt beyond the pitch. Hence, while two teams took matters to the bar (at lunch-

time), others could be found spooning on a mattress -sound asleep- by the bleachers, while bass-heavy music accompanied the cheers of

hundreds of students in the hall.

Amira Eid

Work like a slave, eat like a king

Sipping a first-class coffee with a bike by your side

My menu
 Doppio € 2,50
 Café Latte with Oatly milk € 3,40
 Merry Berry € 5,90

Maastricht has been changing inevitably over the years due to different lifestyles, cultures and habits of international students coming here to study. To keep up motivation and excel at university, most students need to unwind in a relaxed environment with a cup of delicious coffee, homemade cake and uninterrupted Wi-Fi connection. Since both my partner and myself are coffee addicts, we are heading to this unusual café and bike store and meet the passionate owners of Alley Cat Bikes and Coffee right in the historical centre of Maastricht near the Markt. Having parked your bike inside and taken a seat on a wooden bench or chair, you will experience the delicious taste of a *true* coffee in a stylish cup

bearing the name Alley Cat Bikes and Coffee. To begin with, I inhale fully the aroma and sip my partner's doppio (double espresso) full of the heavy, thick, smooth and bitter taste of caffeine. Although it is one of the most concentrated and strongest of coffee beverages, the friendly staff prepares the doppio in the correct way – refill the shot of espresso before preparing the second portion. I go with a café latte and original Oatly Swedish organic milk full of rapeseed and oats. Why is it so amazing? This product is loaded with a nutritional balance (protein, carbs, fibers, 1.5% fat, calcium and vitamins – D, Riboflavin and B12) that would make other substitutes for milk exceptionally jealous. In addition, Oatly is so different from a regular soy, rice or almond milk that it takes your everyday coffee experience to a different level.

Therefore, in my opinion, this coffee bar is a

step ahead of Coffee Lovers or any other typical student coffee places in Maastricht. In addition to our coffee we order a homemade Merry Berry yogurt mixed with jam, muesli, raspberries and blueberries. If you are not a coffee fanatic, you will find a range of soft drinks such as fresh mint tea, fritz Kola or Earth water displayed on the blackboard right behind the counter.

The verdict is very simple: excellent coffee, friendly staff and great location for a relaxing study afternoon while guarding your bike from being stolen by rude thieves. But I am still wondering where the cats are.

Kate Surala

Every week, master's student European Public Affairs and tutor at the Faculty of Law Kate Surala reviews a restaurant, coffee bar, catering shop or 'to go' in Maastricht

Alley Cat Bikes and Coffee

Hoenderstraat 15-17, www.alleycatbikescoffee.nl

Food ★★★★★
 Service ★★★★★
 Atmosphere ★★★★★
 Price/Quality ★★★★★

Approved

- ▶ Roger
- ▶ Retro/messages/friends
- ▶ Free
- ▶ iOS, Android

Who still has voice mail? Research by a telecom news site carried out in March showed that a mere 25 per cent of Dutch people leave a message after the beep and that most young people (70 per cent) do not listen to their messages. Still, a spoken message can be just that bit quicker than a written message. That is where Roger comes in. This app, from the people who built Spotify, enables you to leave messages for your friends. No so much like a voicemail, more like a kind of walkie-talkie. Hence the name: Roger, from the word used to confirm that a message has been received and understood.

To speak to someone, just tap on his or her photograph. Tap the record button and start talking. If you want to listen to a message, tap the listen button – the app is very simple. Others don't need to have the app for you to send a message to them, the only thing you need is their telephone number. Roger doesn't take up much space on your phone. Messages are deleted after 48 hours.

Dear Ingrid Pretending

Wessel (21): "I am the chairman of an association. Everything is going well, but it doesn't feel like I am really the chairman. I play a role. Should I continue or would I be better off quitting?"

Ingrid: A yoga weekend in Zeeland. I am twisting my sweaty body into the dog, cat and cobra position. Time and again. "Don't allow your brain to convince you that you can't do this," the yoga teacher says encouragingly. "Just conjure up a smile on your face." Although I am rather sceptical about this kind of thing, I change my expression. I laugh, and indeed, it is easier.

You can come a long way by pretending. Look at the guys on the television programme *Streetlab*. By carrying out social experiments, they answer all kinds of questions. In a number of episodes, they try to find out whether you can work somewhere where you don't actually work. Without having spoken to the companies, they go to work at McDonald's, at Albert Heijn's cheese department and at a car dealer. They just walk in and start working. How do they do that? By pretending. The imagined salesman, for example, constantly tells himself on the way to the car dealer: "I am a car salesman, I am a car salesman". It is not until he has sold his first car that they catch on to him. So just pretend and you will become the chairman you want to be. *Fake it till you make it*. One condition, however, is that this is really what you want. Not because it is expected of you or because you want to meet certain criteria, but because being a chairman fits in with who you are and what you stand for or what you deeply wish to be. If that is not the case, there will come a time when you will regret having taken up this position.

I will never be a yogini, but I will be a writer. In fact, after pretending for so long, I feel and think that I am one now.

Ingrid Candel

Photo: Loraine Bodewes

Would you like to ask psychologist Ingrid Candel a question (you may do so anonymously)? Send an e-mail to lieveingrid@outlook.com

Do you have a question or problem and would you like to speak with a psychological counselor for students at Maastricht University, contact studentenpsychologen@maastrichtuniversity.nl or call 043 3885388.

To celebrate your heritage or not, that is the question

King's Day is coming up. On the 27th of April, the Dutch celebrate King Willem-Alexander's birthday by selling their old belongings on flea markets, going to festivals set up in all big cities, drinking beer and of course dressing in orange. Do international students in Maastricht celebrate their heritage? And do they take pride in whatever nationality they may be? Law student Amira Eid (half Swiss, half Jordanian) tried to find out.

Merchandise to look as orange as possible on King's Day Photo: flickr.com/alh1

Let's face it: not a lot of people look good in orange. This harsh reality does not keep hundreds of thousands of people from bedazzling themselves in everything orange annually on King's Day though, an exercise through which they express their Dutch pride (and probably justify their gathering Dutch Courage to help them pull off wacky get-ups). But King's Day draws costume enthusiasts from beyond Dutch borders, and sees international students go *oranje mad* just as well.

Though the degree to which this particular event reflects cultural appreciation is debatable, it is worth addressing the cultural aspect when considering UM's diverse student body. Do students consciously celebrate multiculturalism? How do they express their own heritage in daily life, and is that emphasized by their being abroad? To start out, valuing traditions and being proud of one's nationality are two quite different phenomena. One may be nostalgic about norms he/she grew up with, which may or may not indicate their ethnicity or nationality, but that does not necessarily reflect pride in the message a passport sends. FASOS student Etienne Bertin remains unsure as to the extent to which he takes pride in being French; "I just do not

know. I mean, I would not *die* for my country." Nonetheless, the Frenchman finds it necessary to scorn at any Dutch attempt at baking croissants, or restaurant menus that offer, what he calls, "disgraceful *Frinch Brickfaast*."

Others have reached more concrete conclusions. Brazilian Alexandre Vissoky puts it quite simple: "I see nationality as an artificial social construct and a mere random happening; I haven't done anything to achieve my nationality." Vissoky hence defines pride in terms of personal achievement. Sceptical of the idea, law student Oliver Urbanowicz says; "I'm not proud of America as it is, but I'm proud of America as I grew up believing it to be, and I'm proud of what I know it can become." He indicates how the perception and relative importance of nationality is a subjective as well as a personal matter.

But does the multicultural student reality of Maastricht create a bubble, a blob of intercultural appreciation bred and fostered by students, or will the curious mind discover other cultures while ascertaining the inviolability of its own? "It's kind of like having a sibling. They're hard to appreciate when you're around, but still, no one gets to talk crap about them," says Irish law student Alechia Dawson. "I think you grow to

be more protective of what you consider to be a product of your own culture when you're away. Take St. Patrick's Day in Maastricht. Because there isn't much going on, at first you might forget it. But once you do remember it, you make a point of wearing green and pointing it out to other people. Oh, and no, it's *not* called 'St. Paddy's!'"

May one then derive that, though they might not be attached to an abstract concept such as nationality, norms associated with it play a significant role in breeding an inherent connection? Bertin has implied as much in relation to food. The element of conversation, be it about food or festivals, cannot be understated either. Fellow law student Lovro Nobilo, for instance, attributes his "always talking about Croatia *all the time*" to growing up largely outside his home country. "I will always find a connection to Croatia that I can mention in conversation. I think that is definitely because I'm away- you can only stop me from that habit when I'm actually *in* Croatia for a change!"

Food forms an easy means through which cultural differences can be explored. Frequently held intercultural dinners at venues such as the InnBetween also indicate the general fascination

with this act of sharing experiences. Brazilian Vissoky: "My relationship with 'maté', the South American tea, has changed; I used to drink it occasionally with my father, but now it has become my personal tradition." Similarly, any student with a Middle Eastern background will frown upon "white people paste" that claims to be hummus; the chickpea dip does not contain curry. Or avocado (how could you?!).

European Studies student Claudia Ungarelli furthers this image, as well as that of Maastricht as a culture hub. "When you put together a Saudi Arabian, a bunch of Italians, Germans, a Palestinian and a Swede, that's when dinner is served." Perhaps the importance of food in this process stems from the feeling of home it transmits to students; coming home to eat dinner with the family is a tradition in its own right. Also likely is the aforementioned idea of "sharing"; it is through discussion that we further expound upon our differences, and thus simultaneously demonstrate an appreciation for our own cultural heritage and express and inherent connection to it that may or may not be rooted in nationality- and like so, we learn.

Amira Eid

WE Festival expands

A film festival, a kick-off in the Stadspark and of course lots and lots of workshops: the seventh annual WE Festival, from 24 April to 1 May, will be the most extensive one yet. The festival is organised by volunteers – many of them students – who have encouraged as many organisations and people as possible to collaborate and contribute to the content of the programme. The biggest addition is the three-day Film Festi-

val, hosted at Lumière Cinema and the Brandweer Kantine. "It started out with one of our volunteers thinking it would be great to have screenings of work by young filmmakers", says PR staff member Zoe Gorringer. "Everyone was very enthusiastic, he built a team around him and the thing got huge." The festival received over 11,000 submissions from filmmakers from all over the world. Feature films, shorts and documentaries will be shown in

addition to new work by young filmmakers. Also new is the kick-off on Sunday 24 April in the Stadspark. "It's the first time we're having an open-air event for the whole of Maastricht", says Gorringer. "It starts at 11.00 and lasts until 23.00. There'll be music, food, dancing and a DJ in the evening." Is Gorringer worried that, with the expansion and professionalisation of the WE Festival, the original spirit of a small-scale, interactive, community

festival might be lost? "I think it's still a festival where everyone's ideas are welcomed. The scene has grown – our team now has 30 to 40 members and then there are the volunteers – but there's still a lot of collaboration and interaction going on."

WE Festival, 24 April – 1 May, more info and tickets at www.we-festival.org

CF

Oorlogsverleden van Maastricht “Wil je de kelder zien?”

In de aanloop naar 4 en 5 mei, als Nederland zijn oorlogsslachtoffers herdenkt en de Tweede Wereldoorlog herdenkt, is een struikelsteentje voor de deur van Alexander Battalaan 74 herinnert aan de deportatie van de SD-gevangenen. De Wilhelminasingel 71 hield de Duitse Sicherheitsdienst (SD) in Maastricht.

Bloemenzee op de Wilhelminasingel, na de bevrijding ter nagedachtenis aan de slachtoffers

SD-leden, onder wie Richard Nitsch

Wilhelminasingel 71
“Van tijd tot tijd lekte iets uit over de vreselijke taferelen en martelingen die zich 's avonds en 's nachts in de folterkamers 7 en 11 van het Sipo-gebouw aan de Wilhelminasingel afspeelden.” Uit: *Het verborgen front* van historicus Fred Cammaert. “In de kelder waren enkele piepkleine ruimtes, opbergkasten omgebouwd tot cellen. In die ruimtes kon men vaak nauwelijks staan of zitten. In één cel stond ongeveer 1 meter (ijskoud) grondwater. Een lang verblijf in deze cellen was niet aan te raden. Het schijnt dat de massieve houten deuren van de geïmproviseerde cellen in de kelder in de loop der jaren bekrast stonden met namen of verwensingen van in de cellen opgesloten ‘verdachten’.”

Uit: *digitaal forum Mestreechonline*. De auteur zegt zich te baseren op onder meer een persoonlijk gesprek met schrijver en “Tweede Wereldoorlog-historie-geïnteresseerde” Bert Spoelstra die er na de oorlog een rondleiding kreeg. In die tijd werd het gebouw gebruikt door de Koninklijke Marechaussee.

“Wil je de kelder zien?” vraagt rechtenstudent Anouk Loijens die sinds oktober een kamer

heeft aan de Wilhelminasingel 71 in Wyck. “Voordat ik hier introk, googelde ik de postcode. Die had ik ergens voor nodig. Toen kwam ik wat informatie tegen over de Tweede Wereldoorlog en dat er nazi's in hebben gezeten. Nee, fijn is het niet, maar het heeft me niet tegengehouden. Het is zo lang geleden.”

Het gebouw werd in de oorlogsjaren gevorderd door de Duitsers. Zaten de *Sicherheitsdienst* en de *Sicherheitspolizei* gedurende 1941 nog in het ‘Witte Huis’ op de hoek van de Prins Bisschopsingel en de Sint Lambertuslaan, later verhuisden de diensten vanwege ruimtegebrek naar de Wilhelminasingel. In zijn proefschrift *Het verborgen front* (Rijksuniversiteit Groningen, 1994), over het verzet in de provincie Limburg tijdens de Tweede Wereldoorlog, wijdt historicus Fred Cammaert een hoofdstuk aan ‘de bestrijding van de illegaliteit’. Het meeste gevaar, schrijft hij, kwam van drie in Nederland gevestigde Duitse veiligheidsorganen: de inlichtingendienst van de Wehrmacht, de *Sicherheitsdienst* (SD) en de *Sicherheitspolizei* (Sipo), een samenvoeging van de geheime staatspolitie *Gestapo* en de *Kriminalpolizei*. De laatste was belast met het verzamelen van inlichtingen. Samen heetten ze het Reichssicherheitshauptamt (R.S.H.A.). Maastricht was een van de zes steden in Nederland waar zo'n afdeling gevestigd was. De Duitse SD'ers hadden ieder hun eigen taak. De een hield zich bezig met spionage, een ander met kerkelijke aangelegenheden, weer een ander met zwarthandel of de pers. Verdachten werden opgepakt en ondervraagd.

Marmeren schouw

De houten trap kraakt wanneer Anouk Loijens naar beneden loopt. De kelder is verdeeld in een aantal ruimtes. Een daarvan – voor de opslag van overbodige spullen – geeft toegang tot de achtertuin. Opvallend zijn het grote aantal gescheiden bergingen met ieder een eigen slot. Niets doet meer terugdenken aan de verschrikkingen die men hier heeft moeten doormaken. Verschrikkingen waar vrij weinig over bekend is, maar waar in het boek van Cammaert, en ook sporadisch online, aan wordt gerefereerd. Zo zou

ene Joseph Smeets, een Brunssumse mijnwerker die tijdens de mijnstaking van 1943 werd gearresteerd, zijn overgebracht naar het “beruchte hoofdkwartier van de SD in Maastricht”, aldus de familie van Smeets op de site www.wv2insouthlimburg.nl. “Joseph werd in Maastricht verhoord door de beruchte SD'er Ströbel, en werd flink mishandeld voordat hij verder ging op transport naar kamp Vught.” Uiteindelijk kwam hij in concentratiekamp Allach terecht tot hij in juni 1945 terugkeerde naar Brunssum.

“Een naar idee dat hier mensen zijn gefolterd.” Aan het woord is Valérie Drost, afgestudeerd in gezondheidswetenschappen en werkzaam voor het Edlab van de Universiteit Maastricht. Ze nam de kamer aan de voorzijde van de Wilhelminasingel 71 over van haar schoonzus. “Ze vertelde me wel iets over de historie, maar toen ik op facebook een link aanklikte naar een proefschrift waarin ook uitvoerig werd geschreven over mijn studentenhuus, schrok ik toch wel een beetje. Ik kan me goed voorstellen dat de chef van de SD, Max Ströbel, mijn kamer heeft gebruikt als kantoor. Die is mooi, groot, heeft een balkon en een marmeren schouw. Toch heb ik er gelukkig nooit een nacht slecht van geslapen.”

Klokhuis

Een tijd terug – “tijdens het schrijven van mijn afstudeerscriptie” – opende Drost het gat in de schouw waar vroeger het rookkanaal zat. “Ik vond er allerlei spullen: een envelopje met de naam en het adres van een Brit of Canadees, een pakje sigaretten – ik vermoed van vlak na de oorlog – en zelfs een verbandje met bloed en een klokhuis! Ik heb het in de kelder neergelegd. Misschien moet ik mijn huisgenoten eens porren om ook hun rookkanalen te openen. Wie weet wat voor schatten zij nog vinden.” Wilhelminasingel 71 telt vijftien kamers, verdeeld over de begane grond en drie verdiepingen. De verhuurder is woningcorporatie Woonpunt. Er is heel wat vertimmerd, maar toch is niet alle historie verloren gegaan. Achter de zware dubbele voordeur leiden stenen traptreden naar de grote hal waar nog muurversieringen zichtbaar zijn. Een brede houten trap gaat naar boven.

Volgens Frans Roebroeks van het Regionaal Historisch Centrum Limburg boezemde tijdens de bezetting alleen al het noemen van de naam ‘Wilhelminasingel’ angst in. Roebroeks haalt een doos van de recherche tevoorschijn met daarin onder meer twee sleutels van het SD-gebouw die vlak na de bevrijding in beslag zijn genomen door een agent. Veel is er niet bewaard gebleven. De snelle opmars van de geallieerden door Frankrijk en België in augustus 1944 baarde de Maastrichtse Sipo-leden grote zorgen. Cammaert: “Inderhaast werd begonnen met het verbranden van het archief, dat naderhand immers als bewijsmateriaal kon dienen. Nitsch deed enkele dagen niets anders dan papier verbranden. Op 7 september 1944 verhuisde de Sipo van Maastricht naar Hoensbroek.” Om later in Venlo en Sneek en uiteindelijk in Haarlem te belanden.

Levenslang

Roebroeks haalt een foto van Max Ströbel, de chef van de Maastrichtse SD-afdeling, uit de doos. Hij is nooit opgepakt. In de persoonsbeschrijving, opgetikt op 30 mei 1947, wordt hij beschreven als een man van ongeveer 35 jaar, 1.60 meter, slank figuur, roodachtig blond dun haar, hoog voorhoofd, zeer zwakke baardgroei en opvallend achteruitstekend zitvlak. De recherche vermoedde dat hij zich in Duitsland schuilhield onder een valse naam. Tijdens Ströbels ambtsperiode en onder zijn verantwoordelijkheid, schrijft Cammaert, arresteerde de Maastrichtse afdeling ruim 3500 personen. De grootste sadist van het gezelschap, Richard Nitsch, meldde zich op 22 mei 1945 bij de Canadese politie in IJmuiden. Cammaert: “Zijn naam werd een synoniem voor de Sipo, voor angst en haat.” En: “Zonder een spoor van menselijke gevoelens en met een onbeteugeld sadisme beging hij de ene na de andere misdaad.” In 1948 werd Nitsch tot levenslang veroordeeld. Men veroordeelde hem niet ter dood, omdat het Gerechtshof rekening hield met de invloed van zijn meerdere, Ströbel, en omdat “een zekere bekrompenheid van geest” werd waargenomen.

Maastrichtse studentenpanden kunnen we niet meer zien?”

In de bevrijding viert, duikt Observant in de geschiedenis van twee studentenpanden. De deportatie van Louis Salomon die later wordt vermoord. In het imposante pand aan de Amerikaanse inlichtingendienst kantoor.

Max Ströbel (geheel links) en chef Max Ströbel (vierde van links)

Amerikaanse soldaat toont mouw met SD-embleem Foto's: archief Regionaal Historisch Centrum Limburg

Alexander Battalaan 74

In juli 1942 wordt Louis Salomon, een joodse verzetsstrijder uit de Alexander Battalaan 74 in Maastricht, betrapt als hij een medegevangene in kamp Amersfoort een tomaat geeft. Hij wordt in een hondenhok gezet en uiteindelijk doodgeknuppeld en getrapt door de Duitse kampbeul Hugo Hermann Wolf, ook wel het Kerstmannetje genoemd. Louis Salomon werd 42 jaar, hij liet zijn vrouw Yvonne en twee dochters na. Salomon was handelaar in textiel en speler in het eerste elftal van voetbalclub MVV. Hij ging tijdens de oorlog in het verzet, had contacten in Antwerpen en Amsterdam, organiseerde filmvoorstellingen in zijn huis toen joden eind 1941 de bioscoop niet meer in mochten. In mei 1942 werd hij verraden. Het waren zijn dochters Roos en Jeanny die van de Duitsers te horen kregen dat hun vader zich moest melden bij de Sicherheitsdienst in het 'Witte Huis' aan de Sint Lambertuslaan, hoek Prins Bisschopssingel. Zo niet, dan zou dat ernstige gevolgen hebben voor tien joodse mannen die waren opgepakt als represaillemaatregel. Salomon meldt zich,

zit veertien dagen in de Maastrichtse gevangenis en wordt dan naar Vught en vervolgens Amersfoort overgeplaatst.

Het Kerstmannetje was leider van het 'boscommando' dat tot taak had percelen bos te rooien. Hij kreeg deze bijnaam van de gevangenen die hem meer dan eens met een jongedennenboom over zijn schouder naar het kamp zagen lopen. In 1947 is hij tot levenslang veroordeeld. Louis Salomon ontving in 1981 postuum het Verzetsherdenkingskruis, nu te zien in het oorlogsmuseum in Overloon. De Maastrichtse emeritus hoogleraar letterkunde, Wiel Kusters, heeft Salomons verhaal opgetekend en zeer recent een gedicht aan hem gewijd (zie deze pagina). Niet in de laatste plaats omdat hij van 1972 tot 1976 in Salomons vroegere huis woonde en daarna verhuisde naar het buurhuis.

Alexander Battalaan 74 doet nu dienst als studentenhuys. Op deze dinsdagmiddag zijn de rolluiken op de begane grond gesloten. Pien Gehrels, eerstejaars gezondheidswetenschappen, doet de voordeur open. Zij is een van de zeven bewoners. "Ik vermoed dat het huis nog

net zo is ingedeeld als voorheen. Wij denken dat vroeger de bedienden op de begane grond woonden en de familie daarboven. Ik kwam bij toeval bij de struikelsteenlegging uit. Ik dacht alleen een paar familieleden aan te treffen, maar het was groots, met camera's en toespraken van onder anderen Salomons dochter en de burgemeester. Ik kijk nu wel op een andere manier naar mijn huis. Normaal lees je in geschiedenisboeken over de oorlog en deportatie van joden. Het staat dan toch ver van je af. Nu is het heel dichtbij, in dezelfde wereld als waarin ik leef." Haar Italiaanse huisgenoot Micol Belunato, uitwisselingsstudent geneeskunde, komt de keuken binnen. Ze woont pas twee weken in Maastricht, maar het struikelsteentje voor de voordeur is haar wel opgevallen. Uitleg kreeg ze van huisgenoten. Gehrels: "Het steentje valt me iedere keer op als ik de deur in of uit ga. Ik vind het niet zwaar of eng, wel bijzonder. In ons huis hebben veel verschillende mensen gewoond, toevallig ook een heel bijzonder mens."

Riki Janssen

Louis,

Je woonde in het huis van mijn burens, de spiegel waarin ook ik heb gewoond, ik kwam bij jou en je vrouw, nog laat over de vloer, mijn kleine dochter, kroop er kraaiend rond, jaren nadat jij door schurken de dood in gehoond, jaren voordat jij door ons nu met deze schamele steen voor je moed wordt beloond.

Wiel Kusters

125 struikelsteentjes in Maastricht

In de Tweede Wereldoorlog werden meer dan 300 Maastrichtenaren gedeporteerd. Afgelopen week werden er voor de huizen van 24 van deze slachtoffers bronzen struikelsteentjes in het trottoir gelegd. Op een messingplaatje is de naam, geboortedatum, deportatiedatum en plaats en datum van overlijden gestanst. Omdat wij nooit vergeten. In totaal komt het aantal struikelsteentjes in Maastricht op 125. Het idee van deze stenen ter nagedachtenis aan de slachtoffers van het Nazi-regime komt van de Berlijnse kunstenaar Gunter Demnig

(1947). Hij noemt ze *Stolpersteine* omdat je erover struikelt en ze niet te lezen zijn zonder voorover te buigen. Zijn project startte in 1994 in Duitsland en is inmiddels uitgegroeid tot een Europese onderneming. Eind 2015 waren er al meer dan 56 duizend *Stolpersteine* gelegd in 1600 steden en dorpen in achttien landen. Het idee om ook in Maastricht met dit project aan de gang te gaan komt van Fred Grünfeld, voormalig hoofddocent internationale betrekkingen bij de rechtenfaculteit maar vooral ook bewoner van een van de panden waaruit joden

zijn afgevoerd. De eerste 22 steentjes werden op 22 juni 2012 gelegd.

In het Centre Céramique is de tentoonstelling Struikelsteentjes in Maastricht nu te zien. Hierin staan de verhalen van een Sint-meisje, een communistische verzetsstrijder en een joodse godsdienstleraar centraal. Nog tot 30 mei 2016, Avenue Céramique 50 Maastricht. Toegang gratis.

www.struikelsteentjes-maastricht.nl

Afscheidsrede prof. Gerjo Kok over politiek en wetenschap

“Frustrerend als de politiek niet luistert”

Zwartgeblakerde longen, aangetaste gebitten en onappetijtelijke gezwellen. Ze staan sinds vorig jaar op sigarettenpakjes. Alleen werkt deze afschrikking niet, roepen UM-wetenschappers al ruim tien jaar. Toch hebben politici zich altijd doof gehouden voor de Maastrichtse bevindingen. Prof. Gerjo Kok deed tijdens zijn afscheidsrede een boekje open.

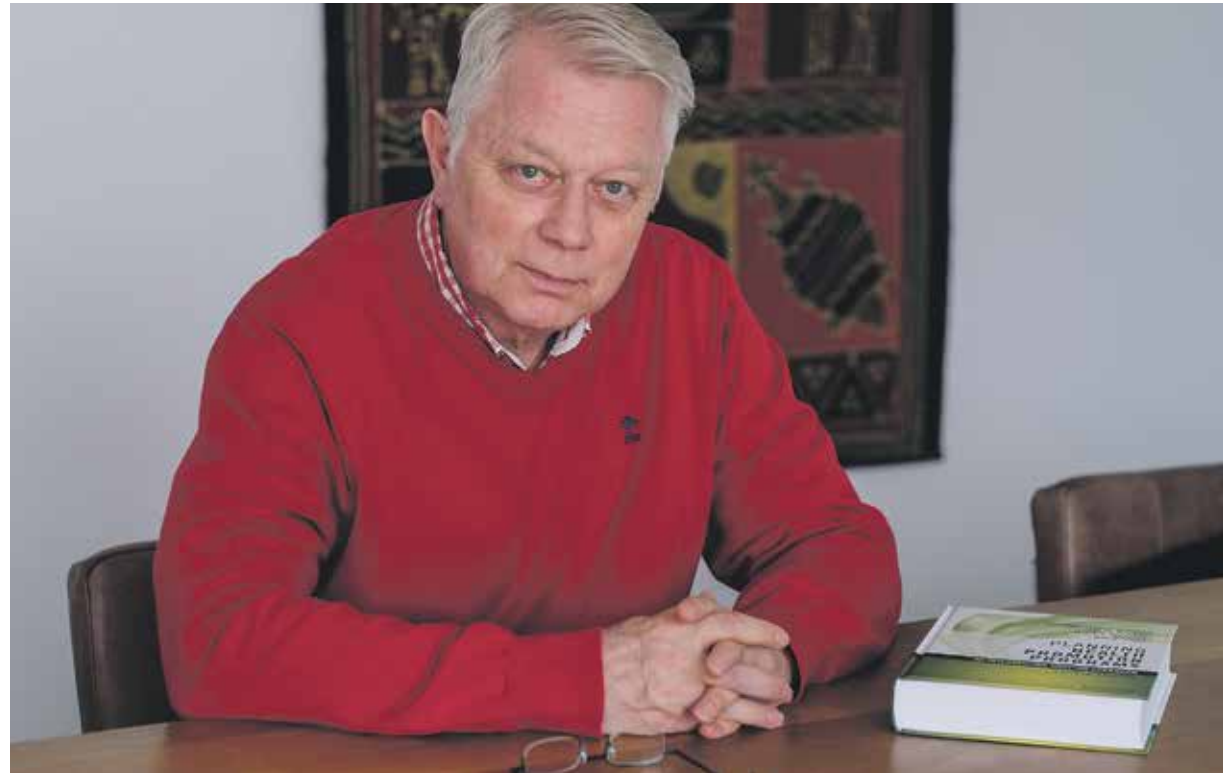
Hij is 68 geworden en neemt afscheid, althans formeel. In de praktijk verandert er weinig, zegt Gerjo Kok, hoogleraar toegepaste psychologie. Hij blijft onderwijs geven en aio's begeleiden. Wel moet prof. Rob Ruiter, zijn overbuurman op de Universiteitssingel 40, hem waarschuwen als hij steken laat vallen. “Ik zie om me heen maar al te vaak dat onderzoekers te lang doorgaan, ook als ze niet alert en scherp meer zijn.”

De faculteit psychologie en neurowetenschappen, die deze week haar 20-jarig bestaan viert, draait prima, vindt Kok – hij begon in 1984 aan de toenmalige faculteit gezondheidswetenschappen. “We leveren vaardige studenten af en halen veel onderzoekssubsidie op. De bedreigingen komen wat mij betreft van buiten. De overheidsfinanciering is slecht voorspelbaar, er hoeft maar iets te gebeuren en men draait aan de geldkraan. Ondertussen blijft het bizar dat faculteiten per diploma betaald krijgen, dat het dus loont om te zorgen dat studenten afstuderen.”

Twee weken geleden hield Kok, jarenlang de enige hoogleraar gezondheidsvoorlichting in Nederland, zijn afscheidsrede. Over de moeizame relatie tussen politiek en wetenschap, en in het bijzonder over politici die niet naar wetenschappers luisteren. Illustratief is het Maastrichtse onderzoek naar afschrikwekkende plaatjes op sigarettenpakjes. In Nederland staan sinds vorig jaar zwarte longen en rotte tanden op de voor- en achterkant, net als in tachtig andere landen.

Els Borst

De opmars is onstuitbaar, terwijl uit Maastrichtse studies onomwonden blijkt dat angstaanjagende

“De WHO zit al lang op het verkeerde spoor” Foto: Joey Roberts

voorlichting niet werkt. Of beter: het werkt alleen als mensen het vertrouwen hebben dat ze hun gedrag kunnen veranderen. En dat hebben de meeste rokers niet, zegt Kok. “De gemiddelde roker heeft zeven stoppogingen achter de rug.” Dat hebben de Maastrichtenaren (een van de grootste onderzoeksgroepen als het gaat over stoppen met roken) nooit aan het verstand kunnen brengen van politici. “Met uitzondering van Els Borst, die de afschrikwekkende afbeeldingen van tafel veegde. Borst was zelf gepromoveerd en wist waarover we het hadden. Daarna volgden beroepsministers die afhankelijk waren van wat ambtenaren hen influisterden. En die wezen allemaal naar de Wereldgezondheidsorganisatie, die al lang op het verkeerde spoor zit, zich nergens iets van aantrekt en zich buiten alle discussies houdt.”

De UM-wetenschappers staken hun kritiek niet onder stoelen of banken. “In 2007 hebben we alle dertig Tweede Kamerleden van de vaste commissie voor Volksgezondheid een brief gestuurd. Niemand reageerde. Toenmalig minister Hoogervorst had er helemaal geen oren naar. We hebben ons ook geroerd in het *Tijdschrift voor Gezondheidswetenschappen*, dat ook door beleidsmakers

wordt gelezen, en ik heb zelfs in de *Staatscourant* gestaan. Het haalde allemaal niets uit. Later dacht ik weleens: we hadden mensen als Anne Flierman [oud-bestuurders van de UM] moeten inschakelen, nu lid van de vaste Eerste Kamercommissie. Of Jo Ritzen, die jarenlang minister is geweest.” De WHO heeft de oorlog verklaard aan de tabaksindustrie staart zich daarom blind op de enge plaatjes. Inmiddels hebben ze de Europese Commissie onder druk gezet en hebben veel EU-landen de plaatjes ingevoerd. De WHO baseert zich daarbij op de studies van de Canadese onderzoeker David Hammond. Negen maanden nadat Canada als eerste land in 2001 de afschrikwekkende foto's had ingevoerd, concludeerde Hammond in een publicatie dat veel rokers juist daarom waren gestopt.

Kok: “Een ongeldige conclusie wat ons betreft, maar onze brief werd in het bewuste tijdschrift, niet geplaatst wegens ‘niet opportuun’. Daarna verplaatste de discussie zich naar de *European Journal of Public Health*. In dat debat werd ons duidelijk dat Hammond de kluit belazerde, dat hij selectief reageerde op onze kritiek en alles weglief wat hem niet uitkwam. Het ging er stevig aan toe. Later zijn we door andere onderzoekers zelfs

beschuldigd van heulen met de tabaksindustrie. Echt schandalig.”

Eén trekje

Al met al is het frustrerend, zegt Kok, als er niet wordt geluisterd. “Maar goed, zoals bekend uit de sociaal-psychologische literatuur: volhouden is het belangrijkste devies voor wie een minderheidsstandpunt inneemt. Tegelijk lijkt er iets te veranderen. In het verkeer is de angstaanjagende voorlichting, behalve van Sire, op zijn retour. Tegenwoordig is het *Rij met je hart*. Al weet ik niet of ik die zo sterk vind. Over roken loopt nu een discussie in de Eerste Kamer. Henriette Prast van D66, ze is hoogleraar, kent ons werk en volgt het overheidsbeleid kritisch.” Heeft Kok zelf ooit gerookt? “Eén trekje, op mijn tiende. Toen nooit weer. Er zijn onderzoekers die voorstellen om kinderen van die leeftijd in de klas een trekje aan te bieden. Want roken is natuurlijk gewoon vies. Het is een link experiment maar het lijkt mij toch de moeite waard om het uit te proberen.”

Maurice Timmermans

“De rector moet een gevoel van saamhorigheid creëren”

Dit is de laatste aflevering van de serie over de nieuwe rector magnificus. De ontknopning nadert intussen met rasse schreden. Er ligt een voordracht bij de universiteitsraad. Wat verwachten studenten van deze bestuurder?

Stephanie Meeuwissen, zesdejaars geneeskunde: “Het is heel belangrijk dat de rector actief naar studenten luistert, en dan niet alleen in de verplichte gremia zoals de universiteitsraad. Want het onderwijs kan zich in de praktijk heel anders ontwikkeld hebben dan het ooit bedoeld was. Studenten hebben er goed zicht op. Er kan veel gemoderniseerd worden, via blended learning, e-lectures, videocolleges, dat soort dingen. Studenten leren tegenwoordig aan de hand van YouTube-filmpjes en vinden eerder informatie via google dan via het studielandschap. De nieuwe rector zou de ontwikkeling van formats kunnen stimuleren waar faculteiten dan niet zelf het wiel voor uit hoeven te vinden. “Het pgo is allang niet meer de zevensprong, dus hoe haalt een actief lerende groep studenten in

deze tijd het meeste uit de contacturen? Daar zou de rector een leidende rol in moeten spelen. Je kunt dingen uitbesteden aan de vicerector maar mij lijkt het een primaire taak van de rector om bovenop het onderwijs te zitten, en ook om in de gaten te houden hoe de plannen in de praktijk uitwerken.

“Iets anders: het academische debat. Studenten zouden het erg waarderen als de rector dat aanzwengelt over bepaalde onderwerpen. Dat kan de actualiteit zijn, over vluchtelingen bijvoorbeeld, of

dichter bij huis, de studiedruk, of het leenstelsel.” **Jeroen Moonemans, eerstejaars masterstudent International Business:** “Ik verwacht van een rector vooral leiderschap bij het creëren van een gevoel van saamhorigheid binnen de universiteit. Dat je niet alleen naar school komt om te studeren, maar dat je ook een gevoel van trots hebt dat je hier studeert. Het gevoel van een *community* dat de faculteiten overstijgt, een UM-gevoel. De rector moet ook uitstralen wat hij zelf vindt van de UM, hoe bijzonder deze universiteit is. “Ik ben erg actief binnen de SBE maar als student krijg je niet goed mee wat de rector doet, wat zijn verantwoordelijkheden zijn, wat zijn rol is. Hij zou meer in gesprek moeten gaan met studenten; als hij het al doet is het met een kleine groep, van de universiteitsraad bijvoorbeeld. Hij mag zichtbaarder zijn voor ons.

“Wat betreft het onderwijs, daar zie ik een rol bij het evalueren en vernieuwen van het pgo, het *fine tunen* naar wat studenten willen. Alles is tegenwoordig *snappier*, jongeren kijken *vines* [ultrakorte filmpjes], de concentratiespanne is

korter, daar moet je op inspelen. En ook hoe je de discussie in de onderwijsgroep kunt stimuleren.”

Julia Dorenbos, derdejaars fiscaal recht: “Wat doet een rector precies? Gaat hij vooral over onderwijs en onderzoek? Het onderwijs aan onze faculteit is goed, er wordt naar de studenten geluisterd, de faculteit hamert erop dat we de evaluaties invullen, geen klachten daar. Maar wel over de bibliotheek. Bij rechten heb je veel boeken nodig, per blok snel een paar en dat kost je dan 100 à 200 euro. Als je die niet wilt kopen ga je naar de UB, alleen hebben ze daar veel te weinig exemplaren en voor de uitleen vaak nog verouderd ook. Als je rechten studeert is dat belangrijk, een boek uit 2007 is te oud. Er zijn recente exemplaren, die mag je niet lenen maar dan zijn het er maar een of twee, veel te weinig. Ik ben erg tevreden over de UM, maar dit vind ik slecht.”

Wammes Bos

English version www.observantonline.nl/english

9^e lustrum Circumflex en 8^e lustrum KoKo

Studentenverenigingen Circumflex en KoKo zijn jarig. Ze worden respectievelijk 45 en 40 jaar oud en vieren dat met lustrumweken vol activiteiten en feesten. Observant sprak met voorzitters Floris van den Dungen en Britt op de Laak over volwassen worden, de toekomst en Maastricht als studentenstad.

De thema's van de lustrumweken lijken een beetje op elkaar. KoKo koos voor 'tegendraads', Circumflex voor 'turbulent'. Toeval? Floris van den Dungen, voorzitter van Circumflex, lacht. "We hebben niet eerst overlegd." Britt op de Laak, voorzitter KoKo: "Het erge is dat de kleuren ook wat op elkaar lijken (donkerblauw, turquoise en wit voor Circumflex, groen en blauw voor KoKo, red.). Tegendraads is wat KoKo al veertig jaar is. Anders dan traditionele verenigingen. In vijf woorden? Toegankelijk, vindingrijk, recht door zee, divers en met nadruk op gelijkwaardigheid. Dat waren de waarden veertig jaar geleden en die dragen we nog steeds met ons mee. Toen was het misschien min of meer per ongeluk. KoKo begon als commissie om het studentenleven te organiseren en is pas later een vereniging geworden. Nu vind je het door de hele vereniging terug."

Circumflex begon in 1971 met het organiseren van kleinschalige activiteiten voor kunstacademiestudenten. Dat breidde zich steeds verder uit en met de komst van de universiteit kreeg Circumflex het karakter van studentenvereniging. "Creativiteit is nog steeds belangrijk, maar ook professionaliteit, vooruitstrevendheid en representativiteit", zegt Van den Dungen. Het thema 'turbulent' slaat op de afgelopen jaren. "We hebben hoogtepunten gekend, zoals de toetreding tot het Allerheiligen Convent (het grootste studentenverband van Nederland, red.), maar ook dieptepunten zoals het overlijden van Thijs Ebersson (die in november 2012 plotseling op de sociëteit overleed, red.). Nu zitten we in rustiger vaarwater, het gaat goed."

De rol van een studentenvereniging is de afgelopen jaren veranderd, vinden de voorzitters. Was het vroeger genoeg om leuke activiteiten te organiseren voor studenten, nu zijn ze betrokken bij de stad en willen ze de student een platform bieden om zichzelf te ontwikkelen. Van den Dungen: "Bestuurservaring kun je ook elders opdoen. Maar het is het hele proces wat de studentenverenigingen hun meerwaarde geeft. Je krijgt snel een hecht netwerk van vrienden, leert makkelijk in de omgang te zijn. Dat merk je aan hoe mensen zich presenteren: verenigingsleden hebben een bepaald soort schwingung."

En de rol van de voorzitter? Heeft die veel invloed? "Je doet het maar één jaar, dus wordt iedere voorzitter toch opnieuw in het diepe gegooid", zegt Op de Laak. Van den Dungen beaamt dat: "Je hebt van januari tot april om je stempel op de vereniging te drukken. De eerste maanden ben je aan het inwerken, na april ben je

“Waarom vraagt de gemeente ons niet vaker om mee te praten over studentenbeleid?”

Britt op de Laak en Floris van den Dungen Foto: Loraine Bodewes

met de Inkom en je opvolging bezig. Dat maakt plannen maken voor de lange termijn de grootste uitdaging. Je opvolger moet er maar net zo over denken als jij."

Hot item op het moment is overlast door studenten. Verschillende buurtplatforms mopperen over het aantal studenten dat in hun wijk woont en het lawaai dat dat oplevert. "Ik ben er nog niet over gebeld", zegt Van den Dungen. "Terwijl ik daar graag over mee wil praten. Kaart ik iets aan in een algemene ledenvergadering dan heb je meteen advies van vijfhonderd studenten. Dat lijkt me makkelijker dan een studentenpanel oprichten." Op de Laak: "Wij kunnen de ervaring delen die wij hebben in onze eigen wijk. Dat loopt heel prettig. We komen regelmatig met buurtbewoners bij elkaar en vertellen wat wij op de planning hebben staan en waar zij eventueel last van kunnen krijgen. Zijn er klachten over leden, dan kunnen ze ons daarop aanspreken. Het grote voordeel van verenigingen is dat onze leden rond 22.00/22.30 uur bij ons zijn en niet thuis gaan feesten." Maar hoe zit het met leden die van en naar de kroeg gaan? Van den Dungen: "Je kunt niet de hele stad bij je buurtbeleid

betrekken. Belangrijk is de communicatie. We proberen zo laagdrempelig mogelijk te zijn." Hoe zien ze hun verenigingen over tien jaar? Op de Laak: "Anders dan nu, omdat ik denk dat Maastricht als studentenstad dan heel anders is." Van den Dungen: "Wat denk je dan dat er verandert?" Op de Laak: "Steeds meer studies zijn in het Engels. Dat levert meer internationale studenten op en Nederlanders die nog internationaler georiënteerd zijn. Wat dat betekent voor de verenigingen? We proberen niet op de feiten voor-

uit te lopen. Het komt zoals het komt. Er is sinds 1976 van alles veranderd en we zijn er nog steeds." Van den Dungen: "Maastricht heeft de potentie om een nog veel grotere en belangrijkere studentenstad te worden, maar dan moet de gemeente niet alleen de universiteit als partner zien, maar ook de verenigingen. Betrek ons bij het beleid. Zodat toekomstige studenten niet alleen voor de studie kiezen maar voor Maastricht."

Cleo Freriks

Lustrumweken

Circumflex viert het negende lustrum in de week van zondag 24 april tot en met zondag 1 mei. Gedurende het jaar had de vereniging al verschillende activiteiten, zoals een benefietwedstrijd tegen de Tilburgse studentenvereniging St Olof in het MVV stadion. Op donderdag 28 april is er een open feest voor heel studierend Maastricht. Verschillende DJ's acte de présence in sociëteit De Kaap, tickets zijn te koop via www.lustrumcircumflex.nl.

KoKo viert het 40-jarig bestaan van 11 tot en met 21 mei. Het openingsfeest op woensdag 11 mei is voor iedereen en ook het festival op zaterdag 14 mei is vanaf 17.00 uur open voor niet-leden. Er zullen verschillende bandjes en DJ's optreden en er zijn rondleidingen door het pand. Programma en tickets op lustrum.svkoko.nl.

AXA Award of 250,000 Euro

Milena Pavlova, an associate professor of Health Economics at the faculty of Health, Medicine and Life Sciences, has received an AXA Award of 250,000 Euro for her overall research achievements. The aim of the award is to stimulate breakthrough scientific production from mid-career researchers recognized by their peers for their extremely high potential for innovation in their fields. Milena Pavlova is author and co-author of more than 80 academic publications, 11 PhD students have defended their disserta-

tions under her co-supervision and another 10 students are currently supervised by her. She is editor of section editor at BMC Health Services Research, and last but not least: she participates in several research projects.

She can use the grant to fund a 2-3 years research project of her choice. She will focus on healthcare system responses to long-term socio-economic trends.

Proefschriftenprijs

Filosof Christophe van Eecke heeft één van de vijf dissertatieprijzen van de Stichting Praemium Erasmianum ontvangen. De prijs bestaat uit drieduizend euro en een oorkonde. Van Eecke promoveerde eind 2015 op *Pandaemonium: Ken Russell's Artist Biographies as Baroque Performance*. De Britse filmmaker Russell is vooral bekend vanwege zijn biografische films van componisten. Russell beweerde dat die films eigenlijk zelfportretten waren. De uitreiking is op 9 mei bij de KNAW.

Brieven mogen maximaal 300 woorden bevatten. De redactie behoudt zich het recht voor om brieven in te korten of niet te plaatsen. Brieven zonder vermelding van naam en telefoonnummer worden niet geplaatst.

Een 4e JC

De column van Hans Philipsen lees ik altijd met plezier, en ook verwondering waar hij nog allemaal naar toetrekt. Maar zijn verhaal over de drie JC's - Julius Caesar, Jezus Christus en Johan Cruijff - was fenomenaal. Ik heb trouwens al iemand voor de overige elf JC's die hij nog zoekt. Natuurlijk onze UMer Job Cohen.

Machteld Roede, voormalig medewerker UM

40 jaar in 2016

Net zo oud als de universiteit

Dit academisch jaar wordt de Universiteit Maastricht veertig. In deze serie vertellen oud-studenten – die net als de universiteit het levenslicht zagen in 1976 – hoe ze in Maastricht terecht kwamen en welke herinneringen ze hebben aan docenten, de faculteit en hun studentenleven. Vandaag: Marcus Maindok.

tudie: Ik ben half Schots en wilde graag in het Engels studeren. In Duitsland, waar we woonden, waren daar indertijd weinig mogelijkheden toe. Alleen op privé-universiteiten, die erg duur waren. Ik vond een artikel in een Duitse krant over de Universiteit Maastricht en het probleemgestuurd onderwijs. Dat vond ik interessant; een aanpak die drastisch anders was dan die van Duitse studies. Het is me goed bevallen. De kleine groepen, de klas-achtige-structuur, de casussen, de korte lijntjes naar de hoogleraar; het paste bij me. Wat me in het eerste jaar wel verbaasde was dat ik nauwelijks een Nederlandse student tegenkwam. Die volgden allemaal de Nederlandse track. Na dat eerste jaar veranderde dat, toen kwamen beide tracks samen.

Docent: Philip Vergauwen. Is hij nu decaan? Wat goed. Zijn deur stond altijd open, hij was absoluut geen onbenaderbare professor. Dat gold sowieso voor de hoogleraren van de UM. Piet Eichholtz is me ook bij gebleven. Hij is erg hands-on, staat met beide benen op de grond en is een expert in zijn vakgebied, vastgoed.

Een medestudent deed een stage in New York. Ik ging bij hem op bezoek toen Piet ook in de stad was voor een symposium. Hij nodigde ons onmiddellijk uit om mee te gaan.

Plaats: De feestjes in het Guesthouse op Annadalen waren legendarisch. Er hing altijd een goede sfeer met al die mensen van over de hele wereld bij elkaar. Ik heb er zelf ook nog even gewoond. Twee maanden aan het begin van mijn studie, zodat ik rustig een eigen kamer kon zoeken. Die vond ik in de Capucijnenstraat. Hartje centrum en dat voor 300 gulden in de maand.

Anekdote: In het Guesthouse deelde ik een kamer met Sebastian. Het was geen uitnodigende omgeving;

je zag nog goed dat het een ziekenhuis was geweest. Hij kwam net als ik uit Duitsland, was ook alleen in Maastricht en op zoek naar nieuwe vrienden. We hadden meteen een klik en hebben ontzettend veel tijd samen doorgebracht. Ook na de studie. We zijn regelmatig samen op vakantie geweest. Op mijn huwelijk was hij mijn getuige. Hij is nog steeds een heel goede vriend.

Cleo Freriks

“In het eerste jaar kwam ik nauwelijks een Nederlandse student tegen”

Marcus Maindok, geboren op 18 mei 1976 in Falkirk (Schotland), studeerde van 1995 tot 2001 internationale economie en internationaal management. Hij werkt nu als Head of Capital Structuring (deel van Corporate Finance) bij de Norddeutsche Landesbank. Hij is getrouwd, heeft twee zonen (4 en 1) en woont in Hannover (Duitsland).

film: Kollektivet

Omringd door genitaliën

Still uit Kollektivet

Het verhaal: Kopenhagen, 1975. Als architectuurdocent Erik (Ulrich Thomsen) een gigantisch herenhuis van zijn ouders erft, haalt zijn vrouw Anna (Trine Dyrholm) hem over om er een commune te beginnen: een tolerante, solidaire en liefdevolle gemeenschap onder één dak. Huisregels worden opgesteld, en alle beslissingen worden democratisch genomen tijdens de dagelijkse huisvergadering. Maar als Erik een relatie begint met één van zijn studentes, de 24-jarige Emma (Helene Reingaard Neumann), die ook nog eens haar intrek neemt in de commune, brokkelt het groepsgevoel langzaam af.

Allemaal samen naar de bioscoop, want:

- In *Kollektivet* blikt regisseur Thomas Vinterberg (*Festen, Jagten*) op liefdevolle en humoristische

wijze terug op zijn jeugdijaren. Wie *Festen* gezien heeft, verwacht misschien een inktzwarte afrekening met de hippiegeneratie van zijn ouders, maar de Deense filmmaker houdt de toon aangenaam licht. Voor Vinterberg was zijn jeugd dan ook een fantastische tijd, waarin hij naar eigen zeggen voortdurend omringd werd door genitaliën, bier en academische discussies. Uw recensent probeerde zich tijdens zijn studentenjaren trouwens ook te omringen met genitaliën en bier, maar was succesvoller op alcoholisch dan op genitaal vlak.

- Hippies en communes laten zich gemakkelijk bespotten, maar de regisseur laat flauwe grappen over veganistisch voedsel achterwege en schetst een warm portret van een idealistische, maar ook naïeve generatie.

- Tijdens het filmfestival in Berlijn ontving Trine Dyrholm uit handen van juryvoorzitter Meryl Streep de Zilveren Beer voor beste actrice. Streep cum suis hadden het goed gezien: Dyrholm is fabuleus.

Je omringt je liever thuis met bier en genitaliën, want:

- Vinterberg probeert een humoristische ensemblefilm over een commune te combineren met een somber Scandinavisch relatiedrama en een coming-of-age verhaal. Hij weet evenwel nooit een goed evenwicht tussen die drie genres te vinden.

- *Kollektivet* is gebaseerd op een gelijknamig toneelstuk. De theaterroots van de film blijven helaas zichtbaar; *Kollektivet* is meer een verfilmde toneelstuk dan echte Cinema.

- Als popmuzikanten niet weten hoe ze een einde moeten breien aan een nummer, gebruiken ze een fade-out, maar Vinterberg moet op een nog veel onbehelpener manier aan de noodrem gaan hangen om zijn film af te ronden.

Het salomonsoordeel: Een sterk geacteerd, maar ook onevenwichtig portret van het leven in een Deense commune in de jaren zeventig. Een halve aanrader.

Mark Vluggen

Mark Vluggen is senior docent bij SBE en hoofdredacteur bij Lumière

thuisreiziger

Pope is hope

Paus Franciscus heeft het, charisma. Niet vanwege een mooi kapsel of omdat hij er anderszins indrukwekkend uitziet. Hij is een man van de daad en de inhoud. Hij leeft niet als een kerkvorst en neemt stelling tegen armoede en onderdrukking. Hij bezoekt de Syrische vluchtelingen op Lesbos en neemt drie moslimgezinnen mee terug naar Italië. Hij zegt dat hij daarmee geen politiek bedrijft, maar een werk van barmhartigheid volbrengt. Hij voelde op zijn reis dat de Heilige Geest tot hem sprak. Op de terugweg haalde hij Moeder Teresa aan: wat ik doe "is een druppel in de zee, maar na deze druppel zal de zee nooit meer dezelfde zijn".

Voor in Europa berust de politiek op de idee van de rechtstaat die gelijke rechten voor iedereen garandeert. Inclusief een recht op een fatsoenlijk bestaan zonder angst voor gebrek en geweld. Die politiek kan niet worden uitgevoerd zonder bureaucratie en een ingewikkeld stelsel van regels die elk individueel geval recht doet. De politici die hieraan leiding geven zijn mensen van programma's en compromissen. Persoonlijk charisma past slecht in ons bestel. Zodra zich ernstige problemen voordoen falen zowel

Foto: Loraine Bodewes

de meeste politici als hun partijen. Succesvolle sociale bewegingen hebben allerlei kenmerken.

Eén van de belangrijkste is echter een leider met charisma die letterlijk en figuurlijk het gezicht

van een regering of een partij is. Dat charisma is in Brussel en omstreken niet te vinden. Daarbuiten heerst hooguit het populistisch charisma van valse profeten. De paus geeft de katholieke kerk wel een gezicht wat men verder ook van de kerk mag denken.

Paus Franciscus herstelt het vertrouwen in het wonder. In de opkomst van de moderne sociaal-democratie klonk de vermaning: het socialisme wordt niet bereikt door een arme man een villa te geven. Regels en resultaten golden immers de gehele arbeidende klasse. Deze opvatting laat iedereen in de kou staan die toch graag een villa had gehad. Hij doodt de hoop op een wonder. Wonderen zelfs als ze anderen gelukkig maken, maken het leven niet uitzichtloos. Wonderbaarlijke genezingen, het winnen van de loterij, de nooit verwachte tussenkomst van een (kerk)vorst. Wonderen zullen nooit door de rede kunnen worden afgeschaft. Ze vormen zoals dat ooit in mijn vak heette een ventielzede. Ze geven lucht in een moeilijk te verdragen situatie.

Hans Philipsen

Hans Philipsen is oud-rector van de UM

colofon

www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Arie Nieuwenhuijzen Kruseman (vz),
Sandra Daas, Catharien Kerkman, Stephanie
Meeuwissen, Christoph Rausch

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Fleur Damen, Piet
Eichholtz, Birsan Erdogan, Silvia Evers, Bob
Meijer, Sophie Nelissen, Yordi Rienstra, Ralph
Stassar

Redactie

Riki Janssen (hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Albert Bergbroeder, Carijn Beumer, Pietro
Bonizzi, Ingrid Candel, Amira Eid, Ype Driessen,
Hans Philipsen, Romeijn Sadée, Kate Surala, Mark
Vluggen

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

*Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de hoofdredacteur
geheel of gedeeltelijk worden overgenomen*

paartjes

Voor hetzelfde geld staan de

paartjes iedere week

ook op internet:

www.observantonline.nl

Paartjes

Download het paartjesrooster op www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00 uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

PROFESSIONELE
THESISVORMGEVING INCL.
DRUKWERKBEGELEIDING
HOGE KWALITEIT VOOR EEN
BETAALBARE PRIJS. WWW.
DLGRAPHICS.NL 0624321042 INFO@
DLGRAPHICS.NL

NATIVE ENGLISH SPEAKING WEB
CONTENT EDITOR: FREELANCE
WORK @ WWW.MASSTRANSIT.
NETWORK TEL.:0433628042

Maastricht Summer School

Journalistiek en effectief schrijven

Ben je op zoek naar een vlotte pen en goede interviewvaardigheden? Of droom je van een journalistieke carrière? Deze Summerschool is een mooie inleiding in effectief schrijven: van een pers- of nieuwsbericht, reportage, column, interview, wetenschapsjournalistiek tot het schrijven voor een website. De docenten zijn ervaren journalisten.

Opmerkingen van eerdere cursisten: 'veel meer zelfvertrouwen', 'leuke en veilige sfeer, veel geleerd', 'weet nu wat ik wil: schrijven'.

Docenten:

Riki Janssen en Wammes Bos
(www.observantonline.nl/Contact)

Cursustijden: 8 sessies verspreid over 2 weken maandag t/m donderdag van 09.30-13.00 uur.

(Deelnemers worden verzocht hun eigen laptop mee te nemen.)

Aantal deelnemers: Minimum 6 - maximum 10 deelnemers

Cursus periode:

1 - 12 augustus 2016

Cursuskosten: € 800

Meer informatie: Mail of bel met Riki Janssen

(riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384)

Maastricht University

Make your voice heard!

Vote during the University,
Faculty and Service Council
Elections 23-26 May

More info:

www.maastrichtuniversity.nl/elections

 Universiteit Maastricht

VOLUNTEERS WANTED

The University of Maastricht starts a study on the safety of synthetic cannabis. For this study, we seek:

HEALTHY MALES & FEMALES (18 t/m 40 years old) who use cannabis regularly.

The study consists of 3 test days of ± 12 hours each (over a period of 4 months). On separate test days you will receive placebo and 2 doses synthetic cannabis. Your physical functions will be monitored up to 12 hours after administration, in order to determine safety of the treatment. In addition, you will also perform several computer tasks and fill out some questionnaires. Blood samples will be taken at regular intervals through a venous catheter. Throughout test days medical supervision is constantly guaranteed. Prior to participating you will fill out a medical questionnaire, and you will undergo a medical check-up and computer tasks will be practiced.

At the end of your participation (if completed), you will receive a **compensation of 415 Euro**.

Interested in participating?

For further explanation and detailed information:

epuonderzoek78@gmail.com

Master in Vitality and Ageing

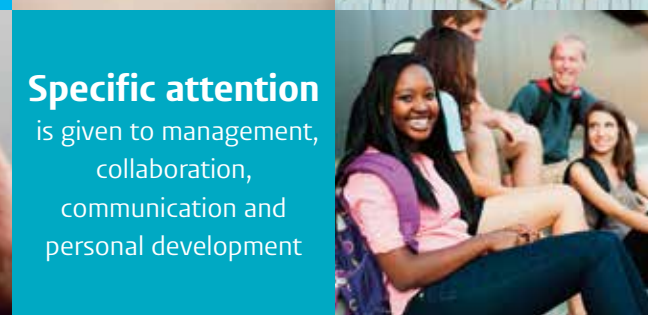
Unique 1-year master

combining gerontology,
geriatrics, healthcare
management and
research

Specific attention

is given to management,
collaboration,
communication and
personal development

Experience day

Tuesday 10 May 2016, 16.30-18.30 hrs
Leiden University Medical Center
[Enroll in mastersinleiden.nl](http://enroll.inmastersinleiden.nl) > information days >
vitality and ageing

 Universiteit
Leiden
The Netherlands

 Leiden University
Medical Center

De mededelingen van de universiteit, faculteiten, servicecentra en studentenorganisaties zijn te vinden op www.observantonline.nl

The announcements of the university, faculties, service centres and student organisations can be found on www.observantonline.nl

agenda academische zittingen Aula Minderbroederberg 4-6

21-04, 12.00 uur: mw. Anna K.D. Schüth, Dipl.Biol.	12-05, 16.00 uur: dhr.drs. Ulrich C. Lalji
21-04, 14.00 uur: dhr. Pavel V. Afanayev, MPhys.	13-05, 10.00 uur: dhr. Rogier Quaedvlieg, MSc.
21-04, 16.00 uur: dhr. Valentin G. Kemper, MSc.	13-05, 12.00 uur: mw. Anne Havermans, MSc.
22-04, 10.00 uur: dhr. Mathieu J.C. Heckman, LL.M.	13-05, 14.00 uur: mw. Rinske Loeffen, MD
22-04, 12.00 uur: mw. Jill Thijssen, MSc.	13-05, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Jany Rademakers
22-04, 14.00 uur: mw. Elisabeth M.A. van der Ven, MSc.	18-05, 10.00 uur: mw. Elke Marsch, MSc.
22-04, 14.45 uur: dhr. Julian T. Blohmke	18-05, 16.00 uur: dhr.drs. Martijn van Opijnen
22-04, 16.30 uur: inauguratie van Prof.dr. Theo M.C.M. de Kok	19-05, 10.00 uur: dhr. Martijn F.M. Jungst, MSc.
26-04, 16.00 uur: dhr. Mukul Tyagi, MSc.	20-05, 10.00 uur: dhr. Thomas L. Theelen, MSc.
28-04, 12.00 uur: mw. Antonia W. Waltermann, LL.M.	20-05, 12.00 uur: mw. Romy M.W. Kremers, MSc.
28-04, 14.00 uur: dhr. Rafael P. Bienia, M.A.	20-05, 14.00 uur: dhr.ir. Lucas Lindeboom
29-04, 10.00 uur: mw. Nele J.N. Gielen, MSc.	20-05, 16.00 uur: dubbelinauguratie van Prof.dr. Paul G.A. Volders en prof.dr. Monika Stoll
29-04, 12.00 uur: dhr. Ali Gharaviri, MSc.	25-05, 12.00 uur: Joint Doctoral Degree – UM en KU Leuven, Belgium mw. Zuzana Kasanova, MSc.
29-04, 14.00 uur: dhr.drs. Jos A.M. Dirven	25-05, 16.00 uur: mw. Hester D.S. van der Kaaij, LL.M.
29-04, 16.00 uur: mw. Hanneke C. Beerens, MSc.	26-05, 14.00 uur: dhr.drs. Robertus P.A. Janssen
11-05, 10.00 uur: mw. Oksana Balabay, MSc.	26-05, 16.00 uur: mw.drs. Judith W.A. Beuving
11-05, 12.00 uur: dhr. Kevin C.M. Hermans, MSc.	27-05, 12.00 uur: mw.drs. Evie P.M. Broeders
11-05, 14.00 uur: mw. Suzanne J.L. Einöther, MSc.	27-05, 14.00 uur: dhr. Kevin E.H. Gerritsen, MSc.
11-05, 16.00 uur: mw. Nuan Ping Cheah, MPhil.	27-05, 16.30 uur: inauguratie Prof.dr. Jure Vidmar
12-05, 10.00 uur: dhr. Lennert Freitag, MSc.	
12-05, 12.00 uur: mw.drs. Tanja A.C. Dorrestijn	
12-05, 14.00 uur: dhr. William A. Bull, LL.M.	

Friandises

Chocolatier

**De vermaarde pralines
van Maastricht**

**Wycker Brugstraat 55,
Maastricht**

Maastricht University

Interne vacatures

- **Promovendus**, FHML, NUTRIM, 40.0 uur
Vacaturenummer: AT2016.105
- **Afdelingshoofd** Information Management/Informatiemanager, SSC, 38.0 uur, schaal 12
Vacaturenummer: AT2016.106
- **Docent 4**, FdR, Belastingrecht, 30.4 uur, schaal 10
Vacaturenummer: AT2016.107
- **Medewerker Studentenzaken**, FdR, Oefenrechtbank UM, 19.0 uur, schaal 7
Vacaturenummer: AT2016.108

Voor uitgebreide informatie, raadpleeg de website www.maastrichtuniversity.nl. Ga naar de link Aankomende medewerkers/vacatures en vervolgens naar Vacatures. Klik daarna op Vacaturewebsite. Aan de rechterkant zijn de vacante functies onderverdeeld in interne en externe vacatures. Schriftelijke sollicitaties o.v.v. vacaturenummer op brief en envelop (of elektronisch solliciteren via de vacaturewebsite) binnen 10 kalenderdagen richten aan de afdeling HRM van de betreffende faculteit of beheerseenheid (Postbus 616, 6200 MD Maastricht). De vacatures staan open voor interne kandidaten (medewerkers en uitkeringsgerechtigden van de UM).

www.maastrichtuniversity.nl

HUMAN RIGHTS WATCH
PRESENTEERT

DROPPED OUT

WATCHOURSCHOOLS.NL

18

Observant zoekt junior-journalist

voor een periode van tien maanden (22 augustus 2016- 22 juni 2017)

Observant is het onafhankelijke en tweetaalige weekblad/website van de Universiteit Maastricht. Het wordt gemaakt door een professionele staf met hulp van freelance-medewerkers en student-medewerkers. Ter versterking van de redactie zijn wij op zoek naar een pas afgestudeerde bachelor of master met aantoonbare interesse voor

de journalistiek, de universitaire én studentenwereld. Verder is een goede kennis van zowel de Nederlandse als de Engelse taal (spreken en schrijven) een vereiste, net als doorzettingsvermogen, enthousiasme en zelfstandigheid. Het gaat om een tijdelijke functie van tien maanden (0,8 fte, schaal 8) waarin een

net afgestudeerde de kans krijgt om onder professionele begeleiding zijn journalistieke vaardigheden verder uit te bouwen. Wilt u reageren dan kunt u tot en met zondag 8 mei 2016 uw brief, cv en enkele proeven van bekwaamheid (hoeven niet gepubliceerd te zijn) sturen naar: povacatures@maastrichtuniversity.nl onder

vermelding van het vacaturenummer AT2016.95

Voor meer informatie kunt u in week 16 (18-21 april) contact opnemen met Riki Janssen, hoofdredacteur riki.janssen@maastrichtuniversity.nl of 043-3885384

HeiSa

Kobe

Op de ochtend van donderdag 14 april kwam er een einde aan een jarenlang sprookje. Gehuld in mijn Los Angeles Lakers shirt, zette ik vorige week met een slaperig hoofd mijn televisie aan om Kobe Bryant voor de allerlaatste keer op het basketbalveld te bewonderen.

De inmiddels 37-jarige legende kondigde in de loop van dit seizoen aan dat het zijn laatste strijd zou worden op de velden van de NBA, waardoor de resterende partijtjes volledig in het teken stonden van zijn afscheid.

Tijdens mijn tienerjaren is er een vonk overgesprongen en de vlam is nooit meer uitgegaan. Mijn bewondering voor Kobe Bryant spitst zich niet toe op zijn faam en rijkdom. Ik benijd hem om zijn streven om zichzelf voortdurend te verbeteren en zijn bikkelharde discipline.

Ik heb me vanaf moment één laten inspireren door zijn ongekende toewijding en drive naar zelfontplooiing, die ik zowel in de sport als in mijn leven daarbuiten toe ben gaan passen. In Bryant's twintigjarige NBA-carrière heeft hij ook enkele malen flink in het zand moeten bijten, maar wist hij zich altijd weer terug te vechten. Kobe liep nooit weg voor een confrontatie. Het maakte zijn loopbaan een aaneensluiting van oogverblindende scores, schitterende acties, gewonnen en verloren finales, mijlpalen en records.

Aan dat mooie verhaal kwam vorige week donderdag een eind. De levende legende die Kobe Bryant heet, strikte voor de laatste keer z'n schoenen voor zijn grande finale. Ik had er ontzettend veel voor over gehad om in het stadion te zitten. Toen bleek dat de ticketprijzen rond de 800 dollar lagen, liet mijn portemonnee me in de steek. Toch was ik erbij, zoals zo vaak, in de vroege morgen tv kijkend. Het verhaal zou geen sprookje zijn als het niet goed zou aflopen. Onder de ogen van vele Hollywood-sterren schreef Bryant het slechtste eind wat een regisseur kan bedenken en noteerde in zijn eentje maar liefst zestig punten op het scorebord. Het toont aan dat de beste man tot uitzonderlijke dingen in staat is en laat zowel het kleine jongetje als de volwassen man in mij geloven in de kracht van doorzetten en het nastreven van je doelen. Bedankt.

Romeijn Sadée

3HOOG

Door Ype
Driessen

René

Jurre

Merel

Harrie

Klein studentenleed

Germanicus riep me laatst weer eens bij zich. Of ik zo vriendelijk zou willen zijn me met het dagelijkse kleine leed van de student te bemoeien. Hij was in een filosofische bui. Mijmerde wat over de hiërarchie in leed die sommige mensen aanleggen waardoor het kleinere leed achter een muur van schaamte verdwijnt omdat niemand het nog durft te melden. Volgt u me nog? Hij gaf een voorbeeld: "Ick zit op de sofa met mein frau en op de televisie sehe ich fluchtlingbootjes. Als ich dan tot beispiel zahneschmerz heb, dann vertel ik het niet aan mijn liebling want dan bekomme ich die wind van vorn, versta jij? Dann sagt ze das ich niet so moes sauern en das het auch meine eigene schuld is weil ik zuviel bonbone esse. Maar inzwischen verreckke ich van die pein, und das ist natuurlich een reales probleem, nah, das sollen we niet oentkennen, nicht?"

Ik antwoord dat ik het geheel met hem eens ben en dat ik hem beklaag dat hij zijn lichamelijke pijntjes niet met de echtgenote kan bespreken (ik doe immers niet anders) maar hij onderbreekt me, zegt dat het maar een voorbeeld is en dat hij over mijn pijntjes helemaal niets hoeft te horen en dat ik als de sodemieter - zijn beheersing van het Nederlands taaleigen gaat echt met sprongen vooruit! - an die arbeid moet.

Dus ik begeef me naar Randwijck waar ik vertwijfelde studenten voor de opbergkluisjes aantref. Eentje studeert hier al jaren en weet me half in tranen te vertellen dat er weer gedonder is. Het verhaal is wat onsamenhangend maar het komt erop neer dat die dingen vroeger om de haverklap dicht bleven zitten als ze open moesten en omgekeerd. Dat er spullen gejat werden. Dat er na veel gezeur nieuwe deurtjes zijn geplaatst en dat nu blijkt dat Pietje met zijn eigen sleutel in het kluisje van Marietje kan. Of iets dergelijks. Dus ik troost het meisje met een

welgemeende knuffel en zeg dat ik het op zal nemen met de gebouwenbeheerder, een trotse maar wat moeilijk bereikbare Fries. Het meisje weent nu hartverscheurend en zegt dat het hele facultaire bestuur en alle mogelijke beheerders er al op zijn aangesproken. Dus ik belof haar dat ik het een niveautje hoger zal tillen. Naar de man die als geen ander begrip heeft voor klein menselijk leed. Als ik zijn naam noem breekt achter de tranen een lach door.

De volgende klus. Opnieuw klein studentenleed. Bij rechten, bij psychologie, bij de economen alias bedrijfskundigen, overall borrelt het. Pasen is nog maar koud voorbij of ze zijn al met Kerstmis bezig. Zijn ze allemaal ineens in de Heer? Welnee, ze maken zich druk over hun vlucht naar huis. Want 24 december valt op een zaterdag en als ze vrijdag nog toetsen hebben is het te laat voor de goedkopere vluchten naar Bratislava of Passau of Berlijn dus dan zijn ze en een smak

geld kwijt en waarschijnlijk ook nog te laat voor het familiediner. Gevolg: ontwrichte gezinnen en dito portemonnees. Dat kan de UM toch niet op haar geweten hebben? Deze keer neem ik me voor om de studenten streng toe te spreken. Zal ze herinneren aan de kerstgedachte, de echte, dat Jozef en Maria dagen moesten reizen en er nergens plaats was in de herberg. Dat die zich niet druk maakten om de tarieven van boevenfirma's als Ryanair. Dat die op kerstavond al blij waren met een wortel en een bordje linzen. Dat Jozef en Maria vooral oog hadden voor het grotere plaatje, en dat ze in dat licht alle tegenslag gelaten over zich heen lieten komen. En dat de moderne student daar nog wat van kan leren. Echt, ik weet zeker dat ze me voor deze levensles warm zullen bedanken.

Albert Bergbroeder

Twitter: @a_bergbroeder

